

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 459 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
7. septembar 2012.

SENKE IZ MRAKA

★ DOK HOLIDEJ ★

459

Frenk Larami

SENKE IZ MRAKA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 459

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

SHADOWS OF DARKNESS

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 29. VIII 2012.

Tržište: 7. IX 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – SHADOWS OF DARKNESS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej se namrštió i stisnuo zube. Tiho je opsovao. Nadao se da će već jednom ugledati svetla tog rudnika u Heleni na Park jezeru još pre nego što noć spusti svoja tamna krila iznad ovog predela. Ali, mrak je već skoro čitav sat, a u daljini nije video ništa. Samo tiha, mračna noć. Ništa drugo.

Kopita njegovog snažnog konja Miga bila su teška. Mulj se lepio za njih.

Kuda se uputio jahač obučen u crno? Jer, već četiri dana duva topli vetar a ceo predeo između Holter jezera i Park jezera ličio je na pravu kaljugu.

Zato je Dok Holidej tako lagano išao napred. Njegov konj kao da više nije imao snage da diže noge iz te kaljuge.

Teško, preteško za avanturistu koji je navikao da na svom putu oseti šta život sve može da mu zakuva.

Njegov verni Mig kao da je osetio šta on misli. Uporno je koračao napred zastajući samo ponekad, kao da je znao da jahača čekaju teške neprilike.

– Put kojim ni pas ne bi krenuo! – reče Dok glasno. – Ali, šta je tu je!

Izgleda da se spremalo nešto đavolski opasno!

Dok je najzad ugledao neku svetlost između drveća! Njegovom oštrom oku to nije promaklo.

Povukao je naglo uzde svoga konja i pogledao napred.

Ništa.

Međutim, učinilo mu se kao da čuje smeh u daljini. Da li se ipak prevario?

Sklonio je maramu kojom je bio pokrio svoje lice. Šta to treba da znači?! Čudno i neobično da se čuju glasovi u ovoj divljini.

Potapšao je konja po vratu i oprežno ga poterao dalje.

Međutim, opet kao da je čuo taj prokleti glas. Neko se ipak smejao!

Dok je već bio stigao do ivice šume. Ovde se već jasno moglo videti da je to vatra.

Već sledećeg trenutka Holideju je bilo jasno da se ispred njega nalaze ljudi.

Čuo je frktanje konja, a zatim je kriknula neka žena.

Odmah mu je bilo jasno da se tu dešava nešto neobično i da je na pomolu neka opasnost..

Munjevit skok i on je već bio na nogama. Izvadio je kolt iz opasača i oprezno krenuo između stabala. Išao je prema mestu gde se nalazila vatra.

Ispred njega se ukazao neki proplanak.

Snežne pahuljice su skrivale vidik ispred njegovih očiju. Ipak, uspeo je da ih rastera rukama i zatim je ugledao nekog jakog čoveka koji mu je bio okrenut leđima.

– Nemoj, Vilsone! – ciknula je žena. – Pusti me! Tog trenutka prasnu pucanj.

Snažni čovek zabaci glavu nazad. Osmehnuo se.

– Pokaži joj kako ti to radiš, Dag! – riknu on i pređe rukom preko svojih upljuvanih usana.

Doku nije bilo jasno šta se to dešava pored vatre. Čudna stvar!

Neki muškarac opsovao je gadno.

– Pa sto mu gromova, zar nisi u stanju da je povališ, Rob! – ciknu on ljutito. – Zar nisi primetio da me zamalo nije upucala?

– Svi ćete vi visiti na užetu u Heleni ako mi bilo šta uradite! – frknu žena besno.

Čovek pored vatre je škrgutao zubima. Ličio je na bika koji želi da sravni sa zemljom svoju žrtvu.

Dok se polako provlačio između stabala drveća. Uskoro je ugledao tog džina od čoveka koji se nalazio pored vatre.

Krv u žilama skoro mu se sledila kada je ugledao šta se dešava pred njegovim očima.

Dvojica muškaraca držali su ženu koja se žestoko branila. Jedan od njih joj je zavrnuo ruku i prisilio je da legne na zemlju.

Njena plava kosa rasula se preko pocrvenelog lica. Ispod pocepane bluze ukazaše se bujne grudi.

A onda je došlo ono što se posle toga moralo dogoditi. Jedan od njih dvojice skinuo joj je pantalone i raširio joj noge.

Žena se branila žestoko, ali joj to nije pomoglo.

Dok je osetio da je krajnje vreme da nešto preduzme. Nije se dugo dvoumio. Izašao je iz senke drveta i odlomio grančicu ispred svoga lica.

Dvojica muškaraca okrenuše munjevito glave prema mestu odakle se čulo krckanje.

I džin u jakni od bivolje kože brzo se okrenuo prema mestu gde se nalazio Dok. Sevnu varnica iz puščane cevi.

* * *

Dok se baci u stranu. Čuo je kako su meci iz puške džinovskog čoveka prohujali iznad njegove glave. Skoro istovremeno iz njegovog kolta podelili su meci prema bradatim čudovištima.

Džin od čoveka bio je pogođen. Iz njegove brade curila je krv. Počeo je da se leluja kao slamka na vetru.

Pokušao je da puca, ali revolver mu je skliznuo niz noge. Pao je kao klad. Bio je već mrtav čovek.

Dvojica muškaraca koji su držali ženu sada su je pustili. Međutim, onaj koji se nalazio pored glave plavuše bio je đavolski brz na revolveru.

Dok više nije imao vremena da nanišani. Opalio je nasumice prema njemu. Ipak, metak se zario u telo čoveka.

Kolt u Dokovim rukama kao po nekoj komandi okrenuo se brzo prema trećem čoveku koji je pokušavao da se domogne svoga pojasa sa revolverima koji je bio odbacio kako bi mogao da se zavuče između nogu lepe plavuše.

– Ne mrdaj! – viknu Dok i ustade brzo.

Ali, tog trenutka prolomi se nebo. Prasnu pucanj.

Dok je ugledao plamen pored tela žene. Ona se već bila dopola uspravila.

Čovek pored nje sa pantalonama skinutim do kolena pružao je ruke prema njoj. Zatim je posrnuo i pao. Dok je odmah video da ga je plavuša smrtno ranila.

Ustao je.

Sada mu je bilo jasno da su trojica nitkova otputovali na daleki put bez povratka.

Osetio je mučninu u stomaku. Međutim, znao je dobro da nema dru-

gog izbora. Da nije sredio te nitkove oni bi ga izrešetal i mecima.

Žena je još uvek čučala na zemlji. Spustila je cev revolvera prema tlu. Polako je navlačila pantalone preko kolena. Ustala je i pogledala u Doka. Zabacila je svoju plavu kosu na leđa – Naišli ste u pravo vreme, mister – reče ona.

Dok vrati svoj kolt u futrolu od sjajne boks kože. Nije ništa odgovorio devojci. Prišao je snažnom čoveku koji je nepomično ležao. Nije bilo sumnje. Džin je izdahnuo.

I ostala dvojica bili su mrtvi.

– Zar prekorevate samog sebe? – upita ona.

Prišla je vatri i uzela dve posude. Napunila ih je vodom i uskoro je u njima proključala voda, a miris kafe kao da ih je osvežio u ovom nezgodnom trenutku.

Pogledala ga je.

– Ili bi ih obesili u Heleni ili bi pak, morali da me ubiju da ne bih svedočila protiv njih – nastavila je žena da govori.

Doku je bilo jasno da je ona u pravu.

Tek sada ju je zagledao. Podigao je obrve.

Primetio je da ima lepo lice. Obrve su bile blago savijene, ali na krajevima njenih usana kao da je titrao neki podrugljiv osmeh kada je govorila o trojici muškaraca koji su ovde pali. To se Doku nije dopalo.

– Kako ste dospeli u društvo tih drumskih razbojnika? – upita on grubim glasom.

– Eto tako – odvrati. ona. – Krenula sam u Helenu, a ta trojica su se kod Gold Hila ponudili da me prate. Nije mi ni na kraj pameti bilo da će navaliti na mene kao divlje životinje željne mog tela.

Dokov pogled zaustavio se na pocepanoj bluzi lepe plavuše. Lepota njenih grudi kao da ga je omamila.

– Niste ni rekli kako se zovete – reče ona i osmehnu se. – Ja sam Monika Bakster. Moj brat ima salun u Heleni.

– Holidej – odgovori visoki jahač. Podigla je obrve i ponovo se osmehnula.

– Holidej! – reče ona umiljato.

– A ima li tu i imena? Bilo bi mi jako drago kada biste me zvali Monika. Uostalom, vi ste meni spasili život. Ko zna šta bi od mene ostalo da vi niste naišli!

Visoki čovek se osmehnu.

– Svoje pravo ime sam zaboravio, Monika – reče on veselo. – Možete me zvati Dok kao što čine i ostali ljudi.

Pogledala ga je zamišljeno. Posle nekoliko trenutaka upitala ga je tiho.

– Šta da radimo sa ovim mrtvim ljudima? – Odnećemo ih u Helenu – odgovori on. Ona kao da se uplašila.

– Možda će biti nekih neprilika i...

– Nemamo šta da krijemo – prekinde je Dok. – Ti razbojnici su navalili na tebe i hteli su da te siluju. Kada sam pokušao da ih sprečim u tome oni su se latili oružja. Tu ni sam šerif ne može da porekne da je to moguće i da je bilo tako kako sam ja sada rekao.

Klimnula je glavom i pogledala ga u oči.

– Zašto ste se vi uputili u Helenu? – upita ona. Doku nije promaklo to da ona đavolski opasno vreba šta će on da kaže. Slegao je ramenima.

– Šta da kažem – odvrati on. – Čuo sam da u tom mestu zlato niče kao pečurke posle kiše. Pričaju da potoci valjaju velike grumene koji jedva čekaju da ih neko prihvati i da imaju dobre kockarnice.

Pogledala ga je. Nije mu dala do znanja da mu ne veruje. Međutim, nije ništa rekla.

– Idem po svog konja – reče Džordžijanac.

Klimnuo je glavom prema njoj i krenuo polako prema šumi.

Njen pogled ga je pratio. Sada je bio skoro siguran da je ta žena opasna i da mora biti oprezan. Opasna devojka koje se treba čuvati!

Dok nije znao zašto, ali ipak nešto mu je bilo sumnjivo. Monika nije delovala naivno.

Svaka druga žena bi doživela šok da joj se tako nešto desi. A Monika

Bakster se smeškala kao da se ništa nije dogodilo.

Dok je odvukao leševe do drugog kraja proplanka. Prethodno ih je uvio u ćebad. Mig je stajao pored ostala četiri konja.

Dok nije mogao da spava. Nije to bilo zbog hladnoće, ali ni zbog žene koja se nalazila pored njega. Nešto mu se stalno vrzmalo po glavi da mu preti neka opasnost i da mora biti jako oprezan.

Mig je tiho zarzao. To je opomenulo Doka.

I ostali konji su se uznemirili.

Dok je skočio i ispravio se.

Žena pored njega se pokrenula. Video je jasno njeno lice. Oči su joj bile otvorene.

Vatra se skoro bila ugasila.

Dok je zastao i oslušnuo.

– Šta je tim konjima? – upita Monika Bakster tiho. Dok nije ništa odgovorio. Bacio je grane u vatru.

Za trenutak se Doku učinilo da između stabala nešto povremeno svetli.

Mig je rzao i pokušavao da se oslobodi kaiša kojim je bio vezan za drvo. I ostali konji su frktali i udarali kopitama kao da im vatra gori pod nogama.

Doku je odmah bilo jasno da nešto nije u redu. Zgrabio je svoj kolt i uperio cev tamo gde se pored njegovog konja pojavila neka senka.

Kolt se oglasio. Senka nestade.

Dok je video da je ustrelio vuka.

Žena pored njega je ciknula. Međutim, sada nije bilo vremena da joj pokloni pažnju. Tamo pored mrtvih tela nalazilo se bar šest ili više vukova koji su se ustremili da rastrgnu upucane.

Kolt se ponovo ogłosi. Nekoliko pucnjeva jedan za drugim i neki vukovi padoše u travu. Ostali hitro pobegoše u šumu.

Monika Bakster nasloni svoju lepu glavu na Doka.

– Zaboga, vukovi!– reče ona.

Dok je sada prvi put primetio strah u njenim očima. Pre toga kada su oni divlji momci pokušali da je siluju u njenim očima nije bilo straha.

Visoki čovek nije ništa odgovorio. Odvojio se od nje i munjevito podigao kolt.

Pucao je odmah. Ciljao je na dve svetle tačke između drveća.

Čuo se urlik.

Na sve strane počele su da krckaju grančice. Konji su rzali i vukli kaiševe.

Mig je strigao ušima. Međutim, Dok je po njemu odmah video da su vukovi pobjegli.

Polako je prišao mestu gde su se nalazili upucani ljudi. Tu pored njih ležala su tri ubijena vuka. Bili su dobro uhranjeni. U ovo doba godine oni nisu gladni. Jer, vrlo brzo bi ove krvoločne životinje skočile na bespomoćna tela upucanih.

Dok je povukao tela ubijenih malo dalje prema drveću. Krajičkom oka posmatrao je plavokosu Moniku Bakster.

Stajala je pored vatre. U njenoj desnoj ruci nalazio se mali revolver kojim je ubila Daga Vilsona.

Visoki čovek više nije imao drugog izbora nego da oslušne i osvrne se unaokolo. Vratio se kod vatre i stavio nekoliko novih grančica na nju. Bio je siguran da se vukovi više neće pojaviti.

Monika Bakster je teško disala.

Odjednom se našla pored Doka.

Osetio je svež miris njene kose, a topli dah njenih usana zaustavio se na njegovom vratu. Njene čvrste, krupne grudi završile su negde na njegovim rukama i kao da su se poigravale sa njegovim usnulim osećajima. Ipak, nije bilo tako. Dok je morao biti oprezan.

– Dok, ja se bojim – šaputala je ona. – Možda vukovi nisu odmakli tako daleko. – Zagrlila ga je.

Već sledećeg trenutka njene vrele usne dodirnule su njegovo lice.

Dok je odmah osetio šta ona želi. Možda je opasnost!

Njena donja usna je drhtala. Izgleda da je bila razočarana što Dok tako hladno odgovara na njen zagrljaj.

Šta da se radi? Ona mu se nudi, ali Dok je ipak oprezan.

Odjednom je sve bilo rešeno. Ona se povukla i oslobodila ga svog zagrljaja.

Dok je primetio neki čudan sjaj u njenim očima.

– Od čega si ti građen, mister Holideje? – upita ona tiho. – Od drveta, od gvožđa ili pak od nečeg trećeg?

Čovek u crnom se osmehnu. Odmahnuo je glavom.

– Sve u svoje vreme, Monika – reče on mirno. – Zaboravljaš one mrtve koji tamo dole leže. Neću dozvoliti da nas vukovi ponovo iznenade.

Namrštila se.

– Misliš da ta čudovišta mogu ponovo da se pojave? – upita ona.

On je slegao ramenima.

– Ako su gladni mogu napasti i konje – odgovori Dok kroz zube. – Moramo stalno održavati vatru. To će ih plašiti i neće se više usuditi da dođu ovamo.

Monika je klimnula glavom. Sela je pored vatre, a Dok je prebacio cebe preko njenih ramena.

– Ti ćeš leći ovde – reče on. – Ja ću čuvati stražu. Razumeš!

– Ali, ja sada više ne mogu da spavam, Dok. Koliko je sada sati?

– Kroz tri sata će svanuti – reče on.

– Ne brini, ja sam na straži i čuvaću te.

– Ne spava mi se, Dok.

On odmahnu rukom.

– Tri sata nije dugo vreme – reče on tiho. – Pojaviće se sunce i mi ćemo

jahati dalje. Helena nije više daleko od nas. Možda ćemo jahati još oko pet milja.

Ona klimnu glavom. Gledala je zbunjeno u visokog čoveka čelično sivih očiju.

Monika Bakster je ponovo zaspala. Dok je stalno gledao u pravcu gde su se nalazili konji. Znao je da će ga oni opomenuti ako se vukovi budu vratili.

Jedan konj je zarzao.

Dok je skočio kao da mu je neko podmetnuo vatru ispod nogu. Prodrmao je granje. Ništa nije primetio unaokolo. Ni traga ni glasa od vukova.

Pomilovao je pogledom uspavanu plavušu.

Ličila mu je na neko maće koje je savilo svoje šapice i spavalo.

Dok se sagnuo i dodirnuo je. Možda će lepa plavuša reagovati na njegov nežan, ali i podjednako odlučan i muževan dodir.

Ona se protekla. U snu. Vatra kao da je prekinula njegove želje. Suknula je visoko.

Međutim, to što je nameravao da uradi ipak nije bilo tako lako.

Dok je to dobro znao. Da, pred njim je bio tvrd zalogaj.

Njegov konj frknu. Znači, nešto nije bilo kako treba.

Istog trenutka čuo je neko neobično krckanje iza sebe.

Grančice, pomisli on.

Imao je još samo toliko vremena da se okrene i oslušne.

To mu nije mnogo pomoglo. Jer, istog trenutka prasnuo je pucanj i noćna tišina kao da je izgubila svoj mir.

Dok je jasno video pušcanu cev i vatru koja je iz nje blesnula.

Plamen ispred njega suknu uvis. Dok zgrabi svoj kolt.

Koga da gađa?! Ispred njega nije bilo nikoga.

Žena koja je ležala pored njega sada se uspravila. Kriknula je uplašeno. Sigurno je pomislila da su se vukovi ponovo pojavili.

Međutim, između stabala drveća Dok je ugledao da se kreću neke senke.

Nije hteo da puca, jer mu je bilo jasno da je prvi metak bio samo opomena.

Između dva drveta pojavio se neki čovek.

Dok se namrštio. Nije verovao svojim očima. Bio je to snažan vitak čovek u crnom odelu sa cilindrom na glavi. U desnoj ruci držao je revolver.

Dok podiže cev kolta prema njemu.

Monika Bakster je kriknula. Dok se trgao. Bacio se nazad.

Samo krajičkom oka ugledao je plamen, a zatim je njegov šešir odleteo kao da ga je uragan odneo.

Pao je na zemlju kao klada. U očima mrak. Kada se osvestio video je da se u njegovim rukama više ne nalazi kolt.

Neka velika senka ga je pokrila. Kao u snu raspoznao je bradato lice sa iskrivljenim zubima.

– Nemoj, Laki! – ciknu Monika Bakster. Bradonja kao da se pokolebao.

Dok je iskoristio kolebanje i uspravo se. U njegovoj glavi je zujalo kao u košnici.

Monika Bakster je stajala pored njega i držala ga za ruku. Mada je bio u teškom stanju njegovom oku nije promaklo da su njene rasne grudi bile raj za oči. To su primetili i ostali ljudi, jer je njena bluza bila pocepana i sada ništa nije smetalo da se vidi šta se iza nje krije.

Dok se podigao i nekako stao na noge. Pokušao je da uhvati dršku svoga kolta. Ali, istovremeno je shvatio da je bio opkoljen sa svih strana. Bar šestorica mračnih tipova đavolski opasno su uperili svoje oružje u njega.

Čovek u crnom odelu prišao je polako ženi i povukao je dalje od Doka.

– Obuci nešto, Monika! – huknu on. – Zaboga, pa kako to izgledaš? Hej, Laki, donesi uže. Obesićemo ovog kicoša.

Monika Bakster istrže ljutito svoju ruku iz velike šape čoveka sa cilindrom.

– Zašto nisi najpre saslušao šta se ovde dogodilo, Rob!

Nastavi ona besno. – Zar si toliko lud da nisi primetio trojicu ubijenih ljudi koji tamo leže na ledini? To su bili tipovi koji su hteli da me siluju. Dok Holidej se slučajno pojavio ovde i sprečio da se to dogodi. Ramos, Hajnes i Vilson su odmah pucali na njega. Dok nije imao drugog izbora. Morao je da se bori za svoj život i upucao je tu trojicu drznika. Spasao me je od velikih muka. Rob, ko zna šta bi se dogodilo da on nije naišao. Možda bih bila na onom svetu ili ostala ovde, unakažena ili zauvek odstranjena iz života kao neka odbačena krpa.

Na proplanku je sada bilo tiho. Niko nije progovorio ni reč.

Dok je uzdignutih obrva posmatrao namrštena lica muškaraca koji su mu se đavolski opasno približili sa revolverima uperenim u njegove grudi. Učinilo mu se da bradonja širokih ramena ima nameru da svakog momenta pritisne obarač na pušci i da Doka zauvek pošalje na onaj svet.

Čovek sa cilindrom je klimnuo glavom prema njemu i mahnio rukom prema mrtvim ljudima. Imao je usko lice. Bilo je očigledno da mu nije prijalalo ono što je čuo od Monike Bakster. Još jednom se namrštio.

Za trenutak je zavládala tišina. Niko se nije pokrenuo. Muškarci su

gledali u bradatog čoveka i čekali šta će on kazati.

– To ste vi – zareža najzad čovek širokih ramena. – On je njih upucaao. Prosto da čovek ne veruje. Mora da je jako brz, vešt. Ili je mudro iskoristio momenat kada su ti ljudi spavali i hladnokrvno ih upucaao.

Monika Bakster frknu besno.

– Moja kugla nalazi se u Vilsonovom telu! Shvatite već jednom da su ti nitkovi hteli da me siluju. Pitam se kako si mogao da se družiš sa tim ljudima, Rob!

Bradonja se vratio do vatre.

– Fredi Ramos je bio prokleta brz na revolveru – izusti on najzad.

– Mister, ti mu sigurno nisi dao šansu da se s tobom obračuna, zar ne?

Dok protrlja rukom čelo.

– Istina je tu – reče on hladnokrvno. – On je prvi pucao.

– To je laž! – huknu bradonja.

– A, zašto ti, debeljko, ne bi oprobao sreću protiv mene? – upita Dok mirno. – Moj revolver ima neobičnu narav da je jako brz i da gađa jako precizno.

Umešao se čovek sa cilindrom.

– Zaveži, Laki – reče on. – Ako Monika kaže da je tako onda je to tako i bilo. Ona nema razloga da laže. Znam Vilsona. On je bio obična svinja. Verovatno je nagovorio ostale da...

– Oni bi me sigurno ubili kako ne bi imali svedoka, Rob! – ciknu žena.

– Ja sam sasvim sigurna u to.

Čovek sa cilindrom klimnu glavom. Polako i odmereno.

Doku nije promaklo da on ima iste oči kao i Monika Bakster. Uostalom, ličili su jedno na drugo. Izgleda da su bili brat i sestra.

Monika je prekinula Dokova razmišljanja i dvoumljenje o tome ko je ona, a ko on.

– To je moj brat, Robert Bakster – reče ona i osmehnu se. – Zovemo ga Rob. A kako si se ti odjednom pojavio baš ovde?

Robert Bakster razvukao je usne u osmeh.

– Neko je video tebe i one koji su te pratili – odvrati on. – Trebalo je da se pojaviš u Heleni pre nego što padne noć. A od tebe ni traga ni glasa. Kada se već približila ponoć, a ti nisi došla ja sam krenuo sa svojim ljudima. – On je uporno gledao u Doka.

– Izgleda da stvarno moram da vam zahvalim, mister – rekao je on. – Vi ste čovek koji je spasio moju sestru da ne doživi nešto užasno. Imate obezbeđeno mesto, sobu u mom salunu.

Dok nije odgovorio ništa.

Robert Bakster se okrenuo na drugu stranu. Naredio je svojim ljudima da mrtve smeste na konje.

Džordžijanac je sasvim natukao svoj crni „kalifornija” šešir na glavu jer je bilo jako hladno.

Monika i Rob Bakster nisu to uradili. Očigledno da im zima nije tako mnogo smetala kao Doku.

Jedan od trojice muškaraca je uzviknuo. Naišao je na mrtva tela vukova. Bilo ih je tri.

Dok je saznao od momaka pored sebe da se za jednog ubijenog vuka u Heleni plaća deset dolara. Ipak, odbio je ponudu da ih vuče sa sobom. Međutim, čovek koji je pronašao te upucane životinje nije bio istog mišljenja kao Holidej. Dok su ostali jahači žurili prema Heleni on je užurbano skidao krzno sa krvočnih zveri.

Monika Bakster je jahala pored Doka. Na njenom lepom licu pojavio se osmeh. Možda zato što se nadala da će se naći u istoj kući gde će biti i Dok.

Holideju su se Baksterovi ljudi učinili sumnjivim. Šta da misli o njima?

Nije znao tačno šta sve u Heleni treba da uradi. Znao je samo to da je prilikom provale u jedan magacin u tvrđavi Fort Misuli bilo ubijeno četiri vojnika.

U Heleni je trebalo da se sastane sa jednim starim prijateljem koji će mu objasniti o čemu se radi.

Holidej se nadao da će mu taj čovek pomoći da reši zagonetku opasnosti koja se nadvila nad Helenom.

Noge su ga bolele i bio je siguran da će sneg i dalje padati.

Holidej je pozeleo da sve brzo prođe i da se ponovo nađe na putu prema toplim južnim krajevima. Nikada nije voleo zimu.

Ponekad je pomišljao i na to da se više nikada na odvaži da krene na sever.

* * *

Stigli su u grad rano ujutru. Ljudi su već koračali pločnikom. Većina njih je bila obučena u tople kapute sa krznenim kapama na glavi.

Konjska kopita teško su se dizala iz mulja na ulici. Neki čovek je psovao zato što su mu se kola zaglavila u blatu.

Helena se skoro ni po čemu nije razlikovala od ostalih rudnika u kojima se nalazilo zlato. Dok je video slične u Kaliforniji, Koloradu, Arizoni, Nevadi. Kuće skoro iste. Sagrađene od dasaka i podešene da odole zimi i hladnoći.

Doku nije promaklo to da ga ostali jahači gledaju popreko. To svakako nije smeo da potceni!

Učinilo mu se da Robert Bakster nije bio baš omiljen među njima. Ipak, nije bio siguran u to.

Dolina u kojoj se nalazila Helena širila se prema zapadu. Kroz grad je tekao jedan uzan potok. Na nekim

mestima kuće su bile izgrađene skoro na samoj obali potoka.

Prema plavom nebu dizao se sivkasti dim iz odžaka i cevi peći. Negde se oglasila sirena. Verovatno je zvala radnike da pođu u rudnička okna.

Dok pogleda desno.

Ugledao je nekog čoveka na terasi jedne kuće. Na sebi je imao elegantan i skupoceni kućni mantil. Na glavi ništa. Dok je primetio i to da taj čovek ima uske, dobro doterane brkove.

Za trenutak je pažljivo zagledao Holideja, a zatim se između njegovih usana pojavila dugačka cigareta.

Iza stakla na prozoru gde je sedeo tajanstveni čovek bilo je napisano velikim, belim slovima, „MALKOLM MEK VALAS, ADVOKAT”.

Dok je primetio da je Robert Bakster počeo da briše čelo rukama. Očigledno je bio uznemiren. Zato se okrenuo na drugu stranu i njegov pogled se zaustavio na plavokosoj Moniki Bakster. Hteo je da pokaže da ga taj Mek Valas nimalo ne interesuje.

Ipak u tom grmu je ležao zec. Malkolm Mek Valas je bio čovek kojeg je Dok tražio i kome je trebalo da se obrati u Heleni.

Monika Bakster pokazala je rukom na levu stranu ulice.

– To je Robertov salun – reče ona ponosno.

Zaista, ta kuća je bila velika i prostrana, nešto što bi zapalo za oko svakom prolazniku.

Dok je procenio da sama fasada ima oko trideset jardi u dužini. Kuća je bila dvospratna. Dok je mislio da je to samo fasada, ali je ubrzo primetio da se iza prozora na gornjem spratu nalaze sobe.

S leve strane velike kuće visili su fenjeri. Crveno svetlo je već bilo blede. Na jednom prozoru na prvom spratu pojavila se neka oskudno odevena crnokosa devojkica.

Ispred saluna grupa jahača je skrenula u neki uski prolaz. Dok je uspeo da vidi natpis „Salun kod obešenog”.

Osetio je da ga svi ljudi posmatraju. A osim toga kao da je nešto pretilo da se sruči na grad. Ipak, bilo je nekako tiho. Samo je nešto potmulo bubnjalo u Dokovim ušima. Na glavnoj ulici nalazilo se dosta ljudi koji su mirno koračali.

Dvorište Saluna „Kod obešenog” bilo je prostrano. Sigurno je salun bio jedna od prvih zgrada u gradu. Unaokolo su se nalazili krovovi drvenih zgrada koji su kao kakva ograda štitili veliku zgradu.

Robert Bakster je sjahao ispred jedne otvorene gvozdene kapije.

Neki crnac izašao je iz jednog tamnog hodnika i prihvatio uzde njegovog konja. Ostali jahači, a i Moni-

ka, prepustili su uzde svojih konja crncu.

Dok je sjahao. Hteo je da odvede konja u štalu.

Monika Bakster uhvatila ga je za ruku.

– To će uraditi Linkoln, Dok – reče ona. – Pođi sa mnom. Pokazaću ti gde se nalazi tvoja soba. A zatim ću ti pripremiti toplo kupatilo.

Dok se osmehnuo.

– Kupanje prihvatom, Monika – reče on. – Bilo bi mi drago da se ti o njemu pobrineš. Međutim, o mom konju ću se ja lično postarati da bude smešten. Nezgodan je i jako teško se navikava na ljude koje ne poznaje.

Pogledala je zamišljeno prema crnobelom poniju. Zatim je klimnula glavom i okrenula se na drugu stranu.

Njen brat i ostali muškarci su baš tog trenutka stigli do zadnjih vrata saluna. Ušli su unutra.

Crnac se mučio s konjima. Uostalom, bilo je deset životinja.

Robert Bakster je izgleda bio ravnodušan prema trojici upucanih muškaraca koji su bili privezani u sedlima konja.

Dok Holidej je uveo Miga u jedan od praznih boksova.

Štala je bila prostrana i u njoj je moglo da se smesti više od dvadeset konja.

Dok je pomogao crncu da smesti konje.

Linkoln mahnu glavom.

– To je moj posao, ser – reče on.

Dok se namršti. Pokazao je rukom u pravcu gde su se nalazila tri konja u čijim sedlima su visila tela mrtvih ljudi.

– A šta ćeš uraditi s njima, Linkolne? – upita on. Crnac odmahnu rukom.

– Doteraću kola mister Ešlija – objasni on. – Taj čovek će se pobrinuti da ova trojica nađu svoj mir na „brdu čizama”.

– Da li u takvim slučajevima treba nešto kazati šerifu? – upita Dok.

Crno Linkolново lice je ostalo mirno.

– Mister Bakster će to srediti, ser – odvrati on.

Doku je bilo jasno da je crnac tvrd orah i da teško progovara kad su u pitanju stvari o kojima treba ćutati. Zavukao je ruku u džep, izvadio jedan srebrni dolar i dobacio ga Linkolnu.

Crnac ga je uhvatio. Za trenutak je oklevao, a zatim se čuo njegov glas.

– Ovo ne treba da mi dajete, ser. To je uračunato u cenu vaše sobe u salunu.

– Pa zar ne možeš da potrošiš to malo novca? – upita Dok.

Crnac klimnu glavom.

– Mogu – odvrati on brzo. – I znam kako ću, mister. Dok mahnu rukom.

– Onda nemoj da se ustručavaš, prijatelju – reče on promuklim gla-

som. – Nemoj ga toliko vrteti u ruci. Stavi ga u džep i nikom ništa.

Dok je krenuo prema izlazu. Kada je stigao do kapije ipak se okrenuo i doviknuo crncu.

– Hej; prijatelju! Čuvaj Miga. Čuvaj se i ti jer on hoće da ujede. Budi oprezan!

Linkoln se iscerio. Mahnuo je prijateljski Doku. Dok se osmehnu. Ponekad je dovoljna samo sitnica da se stekne prijatelj, pomisli on.

* * *

Topla voda kao da je probudila život u Dokovim udovima. Umora više nije bilo. Kakav doživljaj! Monika Bakster mu je dodavala toplu vodu.

Nalazio se u velikoj kupaonici hotela. Burad za kupanje bila su odvojena lanenim platnom.

Ponekad je Dok čuo korake.

Kolt je ostavio pored sebe na stolici. Zlu ne trebalo, neka bude tu uz njega. Na naslonu stolice bio je čist veš.

Monika mu je prethodno pomogla da raspakuje torbu koja je visila na sedlu. Ona se pobrinula i o tome da njegova odeća bude odnesena u vešernicu i da je dobije čistu još istog dana.

U ovo rano jutro u sobi za kupanje nije bilo nikoga. Doku je to i odgovaralo. Niko ga nije poznavao u ovom gradu, osim Ramosa, Hajnesa i Vilsona. Njih je smatrao prijateljima

koji su znali ko je poslao na onaj svet trojicu nitkova.

Začuli su se tihi koraci.

Dok spusti desnu ruku pored bureta za kupanje kako bi svakog trenutka mogao da zgrabi revolver.

Beli čaršavi se raširiše. Pojavilo se lice neke crnokose žene. Smeškala se.

– Kako bi bilo da vam malo pravim društvo, visoki? -upita ona vragolasto.

Dok klimnu glavom. Tek posle nekoliko trenutaka prepoznao je ženu koja se bila nagnula preko prozora kada je dolazio.

* * *

Nakon osvežavajućeg kupanja, Dok je obišao Helenu i video šta se ovde dešava. Od Monike Bakster je saznao da oko tri hiljade ljudi živi u barakama za kopače zlata koje su sagrađene na brzinu. Preko dana tih tragača za zlatom ima više.

Dok nije video Roberta Bakstera, čak ni kada je predveče ušao u salun „Kod obešenog” i popio dva brendija.

Ona mala crnokosa devojkica nalazila se tu. Međutim, nije mu se ni osmehnula. Izgleda da se bojala Monike Bakster.

Dok je izašao iz saluna kada su u njega navalili da ulaze ljudi raznih boja. Izgleda da Robert Bakster zgrće silne dolare samo na taj način. Uostalom, to je bio jedini salun u He-

leni koji nešto vredi. Dok je posetio i ostale salune u mestu. Bili su jadni, sa trošnim nameštajem i stolicama koje se ljuljaju kao mladi jasenovi na vetru.

Preko puta Robertovog saluna nalazila se šerifova kancelarija. Bila je to uzana zgrada sa malim prozorima koji su bili osigurani rešetkama. Očigledno niko u ovom gradu ne bi dao nijedan cent da se napravi pristojna zgrada za šerifa.

Oko zgrade su preko celog dana tamarali, lenčarili i muvali se mnogi muškarci.

Šerif nije video Doka. Nije pitao ni Moniku ni nikog drugog šta taj čovek traži u ovom gradu. Izgleda da mu nije bio sumnjiv ili ga to nije ni interesovalo.

Te večeri Dok je nameravao da potraži Malkolma Mek Valasa. Od nje ga je trebalo da sazna šta se ovde u gradu dešava.

Negde pre mraka u grad je stigla četa ljudi na konjima.

Ljudi su se uzbudili u gradu. Dok je čuo da se govori nešto o linču.

Vojnici su se ulogorili na pogodnom mestu. Poručnik koji je vodio vojnike uputio se prema šerifovoj kancelariji i kada je stigao snažno je zakucao pesnicom na vrata.

Sada su sa svih strana pohrlili ljudi.

Dok je iskoristio taj trenutak da se povuče. Bacio je pogled prema salunu.

Robert Bakster bio je izašao kroz jedna uzana vrata koja su se nalazila između saluna i burdelja. Laki Džozef, bradati čovek širokih ramena i nekoliko drugih muškaraca nalazili su se pored njega.

Dok se trgao kada je ugledao nekog visokog, stasitog čoveka koji je izašao iz burdelja i prišao Robertu Baksteru. Taj čovek imao je kukast nos. Zvao se Trent Tajson.

Tog revolveraša Dok nije poznavao lično. Međutim, to lice sa kukastim nosom je video na poternicama na kojima se traže zločinci. Tajson je prilikom jedne pucnjave pre dve godine ubio četiri čoveka i nekoliko meseci su ga tražili kao ubicu. Tek kada su svedoci kasnije izmenili svoje iskaze i rekli da je Tajson bio napadnut, poternica je povučena. Svima je bilo jasno da je revolveraš prisilio svedoke na takvu izjavu. Tajson je ostao slobodan čovek i niko od predstavnika zakona ga više nije gonio.

Dok se povukao nazad u senku jedne nastrešnice. Robert Bakster razgovarao je sa Tajsonom. Ostali ljudi gledali su ljutito u njih. Izgledalo je kao da žele ovu dvojicu da zgrabe i odvedu ih do šerifove kancelarije pa da im poručnik uzme revolvere.

Niko nije primetio Doka. Nekoliko kopača zlata prošlo je pored njega.

Posle nekoliko minuta on se našao ispred Malkolma Mek Valasa.

Pre nego što je hteo da kuca vrata su se otvorila. Dok je ugledao neku tamnu senku u hodniku. Za svaki slučaj stavio je ruku na dršku kolta.

– Hajde, ulazite! – čuo se neki grubi glas.

Dok je ušao u tamni hodnik. Vrata su se zatvorila za njim. Osetio je na svojoj mišici ruku koja ga je povela kroz hodnik.

– Mek Valas? – upita on promuklim glasom.

– A ko bi, do đavola, bio drugi! – zareža čovek. Mek Valas je izgleda bio loše raspoložen.

Ponovo se zatvoriše jedna vrata. Dok sada nije video skoro ništa.

Odjednom se upali šibica. Mali plamen osvetlio je lice nekog vitkog čoveka. Dok ga je odmah prepoznao. Bio je to čovek koji je stajao ispred vrata kada je on dojahao u grad sa Robertom Baksterom i njegovim ljudima.

Tanka gornja usna Mek Valasa je podrhtavala. Advokat je bio nervozan.

– Da li vas je neko video kada ste došli kod mene? – upita Mek Valas pošto je upalio petrolejsku lampu.

Dok odmahnu glavom.

– Mislim da nije – odvrati on. – Čekao sam dugo dok nije pao mrak i tek tada sam došao ovamo. Većina pogleda ljudi bila je uperena prema šerifovoj kancelariji. Jedna četa voj-

nika došla je u grad i poručnik je sada kod maršala.

– To sam video – promrmlja Mek Valas. Pokazao je rukom prema mestu gde se nalazila stolica.

Dok je seo. Nije odbio čašicu viskija koju mu je Mek Valas ponudio. Nekako mu se učinilo da Mek Valas pomalo sumnja u njega. Advokat je krajičkom oka posmatrao Doka.

– Zovete se Dok Holidej, zar ne? – upita on. Kada je Dok potvrdno klimnuo glavom, on je pružio ruku. – Pokažite mi pismo koje vam je dao Karter.

Dok je izvadio pismo iz svoje jakne i pružio ga Mek Valasu. Ono je bilo adresirano na Doka, a potpis je bio takav, kao da ga je poslao neki njegov prijatelj.

Mek Valas klimnu glavom. Njegovo lice se razvedrilo.

– Morate me razumeti što sam sumnjao, Dok – reče on. – Kada sam vas jutros video da jašete sa Baksterovim ljudima pomislio sam da ste neki od njegovih revolveraša.

Dok podiže obrve.

– Možda Bakster ima neke veze sa poslom koji ja ovde treba da obavim, zar ne? – upita on.

– Bojim se da je tako – potvrdi Mek Valas – mada, nema dokaza da Bakster stoji iza tog prljavog posla u Heleni.

– Ja mislim na napad na magacin u tvrđavi Fort Misula – odvrati Dok iznenađeno.

– Da. Ali, to je u vezi sa svim zločinima koji se događaju ovde u Heleni. Pretpostavljam da to sve čini jedna banda.

– Zar vojnici onda nisu krenuli u poteru za banditima?

– Jesu, naravno. Međutim, jak vetar ih je prinudio da se vrate u Fort Misulu. A onda je došao drugi vetar koji je za nekoliko časova otopio sav sneg i izbrisao sve tragove, kola na kojima su banditi odneli naminice, oružje i opremu nestala su bez traga i glasa. Armija je pretražila sve kuće u Heleni uključujući i Baksterovu. Pretražena je temeljno i prodavnica Trenta Tajsona.

– Znači, Tajson ovde ima svoju prodavnicu? – upita Dok iznenađeno.

– Da, ima. Trguje svim i svačim što se prodati može. Poručnik Henri Lamar bio je mišljenja da su neke stvari u njegovom dućanu iz Fort Misule. Ali je Tajson dokazao papirima da je tu robu kupio u Fort Bentonu i poručnik je morao da mu se izvini.

– Kakve dokaze imate za mene? – reče Dok mrzovoljno. – Odakle da počnem kada nemam nikakvog oslonca?

– Ima jedna polazna tačka koja bi mogla da posluži kao oslonac – reče Mek Valas

– Onda mi kažite šta je to.

– Ned Preston – odvрати advokat.

Dok je zbunjeno gledao u advokata. To ime mu nije baš ništa govorilo.

– Ko je taj čovek?

– To je vrlo neobičan čovek – promrmlja advokat. – Javio se ovde kod mene pre pet dana. On pokušava da smrsi konce Trentu Tajsonu. Tvrdio je da je to po službenom nalogu. Više mi od toga nije odao, čak ni onda kada sam ga za to pitao. Samo me je molio da odnesem dokaze ako mu se nešto desi.

– I da li se nešto desilo?

– Jeste. Bar tako se može reći. Pre dva dana Prestona su uhapsili poručnik Lamar i šerif Hant. Lamar veruje da je Preston učestvovao u napadu na magacin Fort Misule. Jedan od Lamarovih ljudi tvrdi da je pogodio jednog od bandita i ranio njegovog konja. Preston ima ožiljak od rane na levoj strani tela. I njegov konj je imao krvavu ranu pozadi.

Najzad, našli su i metak u njegovom sedlu koji je očigledno poticao iz puške vojnika. Čak i ja ne sumnjam u to da je Preston učestvovao u napadu. Izgleda da je stvarno učestvovao.

– Šta iz toga zaključujete, Mek Valase?

– Pretpostavljam da se priključio Tajsonovoj bandi da ovaj ne bi posumnjao u njega.

Dok klimnu glavom.

– Sada je on u gadnom problemu! – frknu on. – Čuo sam da neki ljudi govore o linčovanju.

Mek Valas sleže ramenima.

– Šerif Hant je tvrd orah. Zabarikadirao se u svojoj zgradi. Međutim,

ja mislim da se on više boji Tajsonove bande nego linča. Tajson je poznat po tome da nikad svoje ljude ne ostavlja na cedilu. To što je poručnik Lamar došao u Helenu može samo jedno da znači. On će Prestona odvesti u Fort Misulu.

– Kada bih mogao da razgovaram sa Prestonom, to ne bi bilo loše – promrmlja Dok.

Mek Valas klimnu glavom.

– Baš to je glavna stvar, Dok. Morate da pronađete način da razgovarate sa Prestonom. Izgleda da je Preston nešto rekao zbog čega je uhapšen, jer ako je on učestvovao u napadu sasvim je sigurno da zna ko su i ostali banditi koji su učestvovali. Ako to saznate, onda će za vas i poručnika Lamara biti dečja igra da ih pohvatate i Helenu oslobodite te đavolske bande.

– Možda je Preston već otkrio da Lamar i Hant „igraju istu igru” – promumla Dok.

Mek Valas odmahnu glavom.

– Ima tu nečega što ja ne razumem. Razgovarao sam sa Hantom. Preston je dosad ćutao, možda želi da se vrati u bandu kako bi saznao još više. A postoji i mogućnost da on ne veruje ni šerifu ni poručniku.

– Postoji li i mogućnost da maršal Hant i poručnik Lamar imaju neke tajne veze sa banditima?

– Ne! – odgovori advokat odlučno. – Za Hanta mogu da stavim ruku u vatru da to ne bi učinio. A vi, Dok,

sigurno ste se mogli odmah uveriti da ja uvek sumnjam i ne nasedam na jeftine trikove. Ne verujem da je i Lamar mogao da se upusti u neku takvu avanturu. On potiče iz jedne imućne porodice i može da dobije sve što mu duša želi. Koliko sam ja saznao, on će uskoro biti gazda jednog dela porodičnog imanja i nema nikakvog razloga da pokuša da se obogati zločinom.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Vidite li neki put kako bih ja mogao da se približim Prestonu i razgovaram s njim? – upita on.

– Ne u Heleni! – odvrati advokat odlučno. – Natovarićete sebi na vrat Tajsonove bandite. Morate sačekati da poručnik Lamar odvede Prestona u Fort Misulu.

– A šta ako Tajson pokuša to da spreči? Mek Valas odmahnu glavom.

– On se neće usuditi da napadne tako veliku grupu vojnika.

Dok je ustao. Oslušnuo je da li se napolju nešto čuje. Uurlanje gomile dopiralo je do njegovih ušiju.

I Mek Valas je slušao. Advokat se trgao kada je odjeknula detonacija. Kuće kao da su zadrhtale u glavnoj ulici grada.

Dok se sagnuo i probio se do glavne ulice. Prethodno ga je Malkolm Mek Valas izveo kroz zadnja vrata. Sam advokat je izgleda izašao kroz glavna vrata koja vode na glavnu

ulicu, jer ga je Dok primetio iz jednog mračnog prolaza.

Galama ljudi bila je zaglušujuća.

Dok je bacio pogled preko ulice na salun „Kod obešenog”.

Robert Bakster stajao je još uvek tamo sa svojim ljudima. Elegantni čovek bio je prekrstio ruke na grudima. Njegov cilindar je bio malo nakrivljen. Usne su mu se bile razvukle u osmeh, jer mu je očigledno godilo što se okupila masa koja je želela linčovanje.

Sa osvetljenih prozora burdelja virile su glave devojaka. Dok je odmah primetio onu crnokosu među njima.

Međutim, nešto drugo je privuklo njegovu pažnju.

Šest kopača zlata pokušavali su da razbiju vrata šerifove kancelarije rudarskim kolicima i da prodru unutra.

Puklo je neko prozorsko okno. Oglesiše se pucnji iz pušaka. Ličilo je to na vatromet u noćnoj tmini. Meci su nasumice pogađali fasade zgrada.

Dok je video da su kopači zlata ustuknuli.

Za trenutak je prestalo urlanje. Ljudi kao da su pomislili na to da ovo nije baš najpametnije što mogu uraditi.

– Sledećeg puta ću vas sve pohapsiti! – začuo se glas iz maršalove kancelarije.

– Šta ovo sve treba da znači, Hante? – riknu neko kao bik. – Taj čovek

pripada bandi koja nas mesecima zlostavlja! Osim toga on je u Fort Misuli ubio četvoricu vojnika. Zašto ti štitiš jednog takvog zločinca? Mi nemamo nameru da čekamo dve godine dok sudija donese odluku koliko će taj čovek stajati iza brave. A osim toga polovina će mu biti oprostena. Tog razbojnika treba obesiti i to odmah!

Ljudi su vikali u znak odobravanja.

Dok im je prišao bliže. Među ostalima primetio je Malkolma Mek Valasa. On je iz prikrajka posmatrao šta se događa. Gledao je negde na suprotnu stranu ulice. Dok je pogledao baš tamo.

Trent Tajson stajao je na jednoj terasi, a u uglu njegovih usana nalazila se upaljena cigara. Dim je pravio krugove iznad njegovog šešira. Bio je hladan kao stena. Očigledno Ned Preston nije odao ništa. Sigurno poručniku i šerifu nije rekao što bi bilo opasno po njega i ostale.

Pojavili su se vojnici. Krenuli su prema maršalovoj kancelariji. Neki narednik im je izdao komandu da cevi svojih pušaka upere prema ljudima koji su se okupili ispred šerifove zgrade.

– Vatra! – komandovao je on.

Odjeknuše pucnji. Zrna poleteše iznad glava ljudi.

Neki kopači zlata izgubiše hrabrost. Zar da žrtvuju svoj život zbog nekog ubice!

Ostali su zastali. Neki bradati, stameni kopač zlata pokušao je da nagovori svoje drugove da ponovo uzmu kolica i probiju bedem. Ipak, niko ga nije poslušao.

Vrata maršalove kancelarije su se odjednom otvorila. Poručnik je izašao napolje.

– Raziđite se svojim kućama, ljudi! – viknu on. – Preston je optužen da je ubio četiri vojnika. Zbog toga će biti na užetu u Fort Misuli!

– Da li je odao ko su ostali iz „Helenina bande”? – riknu bradati kopač zlata.

– Ne – odvrati poručnik. – On ćuti.

– Prepustite ga nama, poručniče! – ciknu neki drugi čovek.

– Garantujemo vam da će za pola sata ta ptičica propevati i da će kazati sve.

Poručnik odmahnu glavom.

– Šerif Hant i ja to ne možemo dozvoliti! – viknu on ljutito. – Tako je, ljudi. Savetujem vam da budete razumni i da krenete svojim kućama. Ako želite da napadi u Heleni prestanu onda morate da budete složni i da pomognete maršalu Hantu. On ne može da se nađe istovremeno na svakom mestu.

Kopači zlata ispred šerifovog ureda su začutali i pognuli glave.

Ni onaj bradati nije rekao više ništa.

Dok je bacio pogled ponovo prema šerifovom uredu na suprotnoj strani. Lice Džejmsa Hanta nije mogao da

vidi, jer se nalazio u senci. Nosilac zvezde na grudima sada se okrenuo i sa poručnikom se vratio natrag u kancelariju.

Vojnici su prišli bliže i odgurnuli kopače zlata u stranu. Većina ljudi se okrenula na drugu stranu i povukla se. Bio je već mrak kada su ugašene poslednje baklje. Sada je ostala još oskudna svetlost fenjera ispod pojedinih nastrešnica. Samo je salun „Kod obešenog” bio osvetljen.

Dok je video da je Robert Bakster sa svojim ljudima ušao u salun.

Trent Tajson se nije micao sa mesta na kome je stajao. Bio se naslonio na jedan stub i tu je i ostao. Kopači zlata su se mrštili kad su prolazili pored njega, ali to njemu nije smetalo.

Malkolm Mek Valas je izašao iz ulaza pomoćne zgrade. I on je posmatrao Tajsona. Jednog trenutka, Doku se učinilo da će se Mek Valas okrenuti i vratiti u svoju kuću. Ipak, advokat je krenuo prema maršalovoj kancelariji.

Svetlost je sada prodirala kroz pokrivenne prozore šerifove kancelarije. Poručnik je okrenuo glavu na drugu stranu kada je ugledao Mek Valasa.

Dok je sada ugledao kako se pojavljuje šerif. Ispred sebe je gurao nekog okovanog čoveka. Zatvorenik nije nosio šešir. Njegova plava kosa bila je razbarušena.

Dok Holidej ni jednog trenutka nije ispuštao iz vida Trenta Tajsona dok je prilazio kancelariji.

Revolveraš je uporno gledao zatvorenika. Izgleda da je tajno klimnuo glavom! Bar se Doku učinilo tako. A onda se Tajson okrenuo i udaljio se sa mesta na kome se nalazio. Njegove čizme su zveckale. Dve kuće dalje, otvoriše se jedna vrata i Tajson nestade iza njih.

Poručnik je razgovarao nešto tiho sa narednikom. Ubrzo posle toga vojnici su se povukli nazad. Dok je čuo rzanje konja. Vojnici su doveli svoje konje na glavnu ulicu. Bilo je očigledno da poručnik Lamar ima nameru da preko noći jaše.

Doku je bilo hladno.

Iznenada je primetio da ga zatvorenik posmatra.

Preston je imao mladalačko lice. Nije mogao imati više od dvadeset godina. Mora da je bio dobar čovek.

Dok je razbijao glavu time kako da stigne do Prestona i da razgovara s njim.

Međutim, Lamar više neće pustiti tog momka ni za trenutak. To je Doku odmah bilo jasno. Nije mu, izgleda, preostalo ništa drugo nego da sutra odjaše u Fort Misulu i da tamo dobije dozvolu od komandanta tvrđave da razgovara sa zatvorenikom pre nego što ga likvidiraju.

U vazduhu je visilo još samo pitanje šta će Trent Tajson preduzeti. Ako je taj revolveraš stvarno bio šef bande,

kako je Malkom Mek Valas pretpostavljao, onda je sigurno računao s tim da će Preston mnogo toga odati pre nego što mu stave uže oko vrata i pošalju ga na onaj svet.

Konji su dovedeni ispred maršalove kancelarije. Jedan vojnik dodao je poručniku debelu jaknu i krznenu kapu. Šerif Hant skinuo je lisice Prestonu kako bi ovaj mogao da obuče jaknu.

Dok se okrenuo na drugu stranu. Imao je nameru da ode u salun „Kod obešenog”.

Pogledao je prozore saluna s prednje strane na prvom spratu. Tamo se nalazila njegova soba. Monika Bakster je rekla da će noć provesti s njim. Međutim, ovog trenutka osetio je da nema želju da je uzme u naručje. Njegove misli bile su zaokupljene sudbinom Neda Prestona. Pitao se kako je Preston uspeo da se ubaci u bandu. Zašto se posle njegovog hapšenja nije poverio šerifu, a i predstavnicima armije?

Doku je bilo jasno da od razmišljanja neće imati mnogo koristi. Mora sačekati dok ga odvedu u Fort Misulu i da tamo s njim razgovara u četiri oka.

Jednom nogom bio je već kročio na kaljav put kada je ugledao senku na krovu saluna.

Njegova ruka nasloni se munjevito na dršku revolvera.

Ipak, pre nego što je uspeo da izvađi kolt iz futrole gore je već sevnuo

plamen iz cevi oružja. Zatim je odjeknuo prasak pucnja.

Dok je pucao u mesto gde je primetio plamen. Zatim se okrenuo natrag. Čuo je kako poručnik Lamar psuje i izdaje naređenja.

Maršal Džejms Hant držao je na rukama posrnulog zatvorenika, a Malkolm Mek Valas je pritrčao da mu pomogne.

Dok je potrčao preko ulice. Znao je da se na drugoj strani saluna nalaze pomoćne stepenice koje vode do krova. Preskakao je po nekoliko stepenica i ubrzo se našao gore. Prevrnuo se sa revolverom u ruci spreman da munjevito usmeri ubojite kugle u tajanstvenog napadača. Ali, ništa! Senke više nije bilo.

Dok se uspravi i pride mestu gde je podmukli strelac morao da leži. Sagnuo se. Tu je bila puška. Uzeo ju je u ruke.

Ono što je video pogodilo ga je kao grom iz vedra neba. To je bila njegova vinčesterka!

Šta to sada treba da znači? Izgleda da je neko ušao u njegovu hotelsku sobu! A to bi moglo da znači da je onaj tajanstveni pucač sa krova bio jedan od Baksterovih ljudi.

Dok je čuo korake na stepenicama i okrenuo glavu.

Šerif Džejms Hant popeo se na krov. U njegovim rukama nalazio se revolver i on je uperio vrh cevi u Doka.

Dok je sačekao dok je maršal prišao.

Hant pokaza rukom pušku koju je Dok držao u levoj ruci.

– Je li to oružje iz koga se pucalo? – upita on piskavim glasom.

– Jeste, maršale – odvrati Dok.

– To je moja puška. Neko mora da je uzeo iz moje sobe.

Šerif ga je pogledao s nepoverenjem.

– Niste videli onoga ko je pucao? – upita on.

– Ne.

– Pođite dole sa mnom! – reče Hant grubim glasom. – Hoću da saznam ko ste vi i zašto se mešate u ovu stvar.

Dok je prošao pored maršala i krenuo uskim stepenicama dole. Koračali su polako.

Ispred šerifove kancelarije Mek Valas je klečao na kolenima pored zatvorenika.

Doku nije bio važan Hant koji nije mogao tako brzo da ide kao on. Hitro je prešao ulicu. Klekao je pored Meka Valasa.

Zatvorenik je imao široko otvorene oči. Njegova krznena jakna je bila raskopčana. Odmah se moglo primetiti da je zрно podmuklog ubice pogodilo levu stranu njegovih grudi. Krv je još uvek tekla iz malog otvora.

Prestonove usne su se micale.

Mek Valas se sagnuo i oslušnuo kucanje srca ranjenog čoveka koji je već izdisao. Preston je očigledno

krenuo na put sa kojeg nema povratka.

– Da li je još nešto rekao, Mek Valase? – upita poručnik Lamar tužnim glasom.

Advokat je odmahnuo glavom.

– Nije više imao snage da nešto kaže, poručniče – promrmlja on. Okrenuo se, pogledao u Doka i krenuo teškim koracima sa mesta gde je nepomično ležao čovek koga je znao.

Maršal Hant je gurnuo Doka kroz otvorena vrata svoje kancelarije.

– Povedite ga sa sobom u Fort Misulu, Lamare – reče on poručniku.

– Ja ću se ovde postarati da se ubijeni čovek pristojno sahrani. To što su ga upucali može da uznemiri ljude.

Hant klimnu glavom. Naredio je naredniku da mrtvog čoveka vežu u sedlo jednog konja kako bi ga poneli sa sobom.

Hant je pošao za Dokom u svoju kancelariju.

Dok mu se predstavio. Rekao mu je da ne zna šta se ovde dešava. Kazao mu je da je video vatru iz „usta“ cevi i potrčao da se popne na krov saluna da bi otkrio podmuklog strelca. Kako je taj ubica uspeo da se domogne njegove puške i upotrebio je za ubistvo tog čoveka, to za njega ostaje tajna koju još treba da razreši. Zašto je baš njega odabrao da mu uzme pušku i upuca Prestona, to još nije znao.

Hant je pomislio da bi najbolje od svega bilo da uhapsi Doka. Međutim, za to nije imao stvarnih dokaza. Sem, da posumnja u to što je Dok rekao.

– Možete ići! – frknu šerif. – Ali nemojte da odete iz Helene pre nego što vam ja to dozvolim. Razumete, zar ne?

Dok je hteo svoj kolt nazad.

– Pištolj ostaje ovde – reče maršal. – Vi, ako želite, možete nabaviti neki novi.

Dok nije hteo da se svađa.

Okrenuo se i izašao iz kancelarije.

Niko više nije stajao na glavnoj ulici. Međutim, Dok je imao osećaj da ga neko posmatra. Odustao je od namere da potraži Malkoma Mek Valasa. Po njegovom pogledu je zaključio da advokat ima nešto da mu kaže. Ipak, nije smeo suviše da se interesuje za Prestonovu smrt jer bi u tom slučaju i njemu zapretila opasnost.

Ušao je u salun na prednja vrata.

Zapahnuo ga je topli vazduh zasićen duvanom i mirisom viskija. Robert Bakster i njegovi ljudi bili su jedini gosti. Bila je skoro ponoć. U normalnim prilikama u to doba salun je bio obično prepun, a naročito je u burdelju tada bilo gužve. Monika Bakster mu je ispričala da je uvek u to vreme u salunu bilo najviše ljudi. Izgleda da je smrt bandita pokvarila dobro raspoloženje ljudi iz Helene.

Bradati Laki odmerio je Doka ljutitim pogledom kada je elegantno obučeni čovek prišao šanku i poručio brendi od ćelavog konobara.

I ostali ljudi koji su sedeli za jednim okruglim stolom izgleda da nisu bili prijateljski raspoloženi prema njemu. Sam Bakster držao je u rukama špil karata, mešao ih i pravio se kao da ne vidi Doka.

Kada je Dok podigao svoju čašu sa brendijem prišao mu je Laki.

U očima ostalih ljudi Dok je primećio da čekaju šta će se dogoditi.

Dok je naručivao viski za sebe, Laki se obratio Holideju.

– Zar je tebi neki hobi da se mešaš u stvari koje te se ne tiču? – zareža bradati čovek i unese se Doku u lice.

Dok sleže ramenima.

– Ne podnosim nitkove koji ženu uzimaju na silu u svoje naručje i primoravaju je da im se prepusti bez svoje volje, da se oni slave njenim oblinama – reče Holidej mirno. – A isto tako su mi odvratni i ljudi koji čekaju u zasedi i pucaju na čoveka koji ni u snu nije sanjao da će neki pokvarenjak uperiti revolver u njegove grudi negde sa krova. Na žalost, nije mi uspelo da stignem do tog pasjeg sina i da ga pogodim. Možda ti znaš ko je to, Laki?

Laki razvuče lice i namršti se. Njegova glava se okrenula prema stolu za kojim je sedeo Robert Bakster.

Vlasnik saluna se sada okrenuo. Ipak, nije rekao ništa. Za bradatog Lakija to je značilo da Doka ščepa za gušu i da mu pokaže ko je gazda u ovoj kući.

– Znači, ti želiš da se obračunaš sa mnom, Holideje? – frknu on besno.

Dok je mirno odmahnuo rukom i pokazao šankeru da mu još jednom napuni čašu.

– Hej, pa ja razgovaram s tobom! – riknu Džozef.

– Ali ja ne želim da razgovaram s tobom – odvrati Dok brzo. Već mu je bilo jasno da ne može izbeći okršaj sa bradonjom.

Robert Bakster je ćutke pristao na to.

Da li je Bakster nešto posumnjao? Da li je Mek Valas bio u pravu kada mu je rekao da Bakster igra odlučujuću ulogu u bandi koja vlada Helenom? Ili mu se pak nije dopalo to što je Dok imao hrabrosti da se upusti u prisne odnose sa njegovom sestrom?

Čuo je kako Laki Džozef teško diše. Momak širokih ramena podigao je snažne pesnice uvis i ispružio ih prema Doku.

– Hoću da ti zapušim usta, Holideje! Verovatno zauvek! – riknu Laki.

– To ti ne bih savetovao, bradonjo – odvrati Dok. – Nemaš još mnogo zuba u glavi. Izgubićeš i to malo što ti je preostalo u vilici.

Laki udahnu vazduh. Njegova desna ruka podigla se visoko. Namr-

štio se kao loše vreme. Bio je spreman da po svaku cenu smrvi svog protivnika.

Dok je ipak ostao priseban. Nije dozvolio da ga bradonja iznenadi. Kad je sevnula snažna desnica bradatog čoveka, on se povukao nazad. Njegova levica je krenula napred. A u istoj se nalazila puna čaša brendija. Oštra tečnost pogodila je Lakijevo lice.

Bio je to jeftin trik, ali u ovom obračunu Dok je morao da računa na sve.

Ogromni čovek je riknuo kao ranjeni lav. Brisao je oči rukama i huktao.

Dokovom oku nije promaklo da su dvojica momaka koji su sedeli za stolom stavili ruke na drške svojih revolvera. Možda samo jedan neprimetan pokret ruke Roberta Baksterja i ti plaćenici bi pucali bez milosti.

Dok je sačekao trenutak kada je Laki ponovo progledao.

Lice snažnog bradonje bilo je crveno. Međutim, nije se predavao. Pokušao je nešto drugo. Sagnuo je glavu i krenuo prema Doku.

Dok je dobro znao da to može biti jako opasno. Glava u stomak je nešto što čoveka na mestu može usmriti. Zato je i izbegao udarac. Pokrenuo se munjevito u stranu i Džozef je prohujao pored njega kao zahuktali bik. Glava bradatog čoveka udarila je u šank. Odjeknuo je potmul zvuk kao kada neko udari drvenim čekićem u bačvu. Boce na šanku po-

padaše kao da ih je sam đavo srušio svojom nevidljivom rukom. Šanker ih je hvatao brzo kako se „vatrena tečnost” ne bi prosula.

Laki pade kao klada na pod.

Dok je mislio da mu je već dosta borbe. Nije želeo da iskrvari svoje ruke u borbi s tim bradonjom. Znao je da će mu idućeg dana biti potrebne zdrave ruke da bi svoj revolver mogao munjevito da potegne iz futrole.

Ipak, za svaku slučaj, sačekao je da Laki stane na svoje kratke noge. Bradonja ga je gledao staklastim očima. Shvatio je da je Dok suviše veliki protivnik za njega. Razlika u klasi je zaista velika da bi mogao nešto da preduzme. Okrenuo se prema stolu, i on i Dok primetili su podrugljiv osmeh na usnama Roberta Bakstera.

To je razljutilo Lakija. Divlje kriknuvši on se bacio napred mašući rukama kroz vazduh.

Sada je hteo da upotrebi trik kako bi Doka primorao da se skloni u stranu. Međutim, Dok je ostao da stoji tamo gde je i bio. Sevnula je njegova levica i pogodila Lakijevu bradu.

Dok je pomislio da je slomio vilicu svom protivniku. Međutim, džin od čoveka je još uvek stajao na nogama. Morao je da mu zada još jedan udarac desnom rukom. Zatim je pao kao klada i više se nije micao.

Dok se okrenuo prema Robertu Baksteru. Lica njegovih ljudi bila su

smrknuta. Sam Bakster se nekako kiselo smeškao kao i da nije očekivao drugačiji ishod borbe.

– Ima li još nekog čije probleme treba rešiti? – upita Dok grubo.

Bakster se isceri još više. – Pića idu na moj račun – reče on. – Nije potrebno da ovde čekate Moniku.

Dok je bio iznenađen. Bakster je, znači, znao za njihovu vezu. Izgleda da Monika nije bila dete tuge i da joj nije prvi put da se nađe u zagrljaju nekog muškarca.

Dok je stavio dolar na šank i uputio se prema stepenicama koje su vodile na prvi sprat. Pomisao da ga Monika čeka u njegovoj sobi nije ga naročito uzbuđivala. Ipak, nije smeo da je odbaci da ona i njen brat ne bi posumnjali u njega. Pitao se da li Monika nešto zna o bandi u Heleni. Ta žena je bila ćutljiva i teško se od nje moglo nešto saznati.

Ako je njen brat stvarno bio šef bande i ona znala za to, onda će pokušati da postane član bande kao što je to Preston učinio. Pa šta mu bude neka mu bude.

* * *

Okrugli sto sa zelenim filcom koji se nalazio negde u pozadini saluna „Kod obešenog” bio je prosto pretrpan ljudima. Dim iz cigareta kao da je stvorio neku vrstu dimne zavesu tako da se teško moglo videti šta se za stolom dešavalo. Ipak se videlo i čulo. Jer, kopači zlata razgovarali

su tiho ili su ćutali i gledali šta se dešava za zelenim stolom u salunu. Svi su znali da Dink Martin ponovo izaziva sudbinu. Hoće li najzad sreća da mu se osmehne ili će mu okrenuti leđa?

Na Dokovom licu nije se pokrenuo nijedan mišić. On je stalno gledao u lica ljudi koji su učestvovali u igri. Iza njega je stajala Monika Bakster naslonivši mu ruke na ramena.

Na suprotnoj strani od Doka sedeo je revolveraš Trent Tajson čiji je kukasti nos upadljivo štrčao ispred mršavog lica. Desno je bio Robert Bakster sa cilindrom na glavi i zamišljeno gledao u karte koje su se nalazile u njegovim rukama. Njegovo čelo bilo je orošeno znojem.

Čovek levo od Doka, Dink Martin bio je kopač zlata i u Heleni je bio poznat pod imenom Zečja šapa Martin.

Govorilo se da se sreća lepi za njegove prste. On sam je tvrdio da ga sreća prati zato što stalno uz sebe nosi zečju šapu. Bio je jedan od prvih kopača zlata koji je došao u Helenu i nije prošlo ni nedelju dana, a on je na svom imanju otkrio zlatnu žicu koja je potisnula u senku sve ostale kopače. Prvi grumen zlata koji je Martin izvadio iz zemlje ličio je na jabuku i zato je Martin Zečja šapa svoje imanje nazvao posed „Velika jabuka”.

Te večeri Zečja šapa Martin je prvi put sedeo za stolom za kartanje da

oproba svoju sreću. Vest o tome se brzo pročula na sve strane. U salunu više nije bilo mesta ni za jednu poštansku marku.

Dok je stavio svoje karte na sto. Igra je trajala već skoro šest sati i Martin je stvarno imao sreće. Uzeo je više od dve hiljade dolara Trentu Tajsonu i Robertu Baksteru. Samo je Dok prošao sa malom svotom. Njegov gubitak iznosio je tačno sto dolara.

Sada je Martin hteo da se domogne još veće sume novca.

Na sredini stola nalazilo se deset hiljada dolara. Četvrtina od toga pripadala je Doku. U unutrašnjem džepu svog žaketa imao je još dve hiljade dolara i znao je da je sada pravi trenutak da uloži sav svoj novac.

Robert Bakster brisao je znoj sa čela kariranom maramicom. Još jednom je pogledao u svoje karte i zatim gurnuo rukom traženih hiljadu dolara ka sredini stola.

Ljudi unakolo uzdahnuše.

Dok je prihvatio izazov i uložio još hiljadu dolara.

Martin Zečja šapa podigao je glavu. Njegovo lice bilo je crveno od mnogu progutanih viskija. Ispred sebe je imao još samo oko hiljadu dolara. Njegovo lice razvuklo se u kisel osmeh.

– Moj ulog neće dobiti niko! – reče on kreštavim glasom. Izvadio je iz jakne komad papira i stavio ga na sto.

– Šta je to? – upita Dok.

– Potvrda o posedovanju imanja „Velika jabuka” – odvrati Martin. – Mislim da ćete prihvatiti moj ulog.

Tajson baci svoje karte na sto. Odustao je. Robert Bakster opsova i povuče svoje karte. Martin se smejao.

– Već sam vam rekao da moja karta uvek dobija. Niko mene ne može da pobedi. Niko!

Okretao je karte sve dok se pred njim nisu našla četiri asa. Smejao se kao lud dok je zgirtao novac sa stola.

Međutim, Dok ga je uhvatio za ruku u nameri da mu pokaže da se prerano obradovao.

– Nešto si zaboravio, Zečja šapo – opomenuo ga je on. – Nisi pitao šta ja imam.

Dok otvori svoje karte i baci ih na sto.

Oči starog kopača zlata se razrogačiše. U čudu se udario po čelu.

Za trenutaka je nastala grobna tišina, a zatim se svima ote uzdah. Dok je osetio kako Monikini prsti pritiskaju još jače njegova ramena.

– Rojal fleš! – kriknu Martin. Gleđao je u karte ispred Doka kao da nije verovao sopstvenim očima.

Trent Tajson povukao je stolicu unazad i ustao. U njegovim očima Dok je video da taj čovek po svaku cenu želi da se domogne novca.

Robert Bakster je skinuo cilindar. Njegova plava kosa bila je mokra od znoja. Disao je teško.

– Ti si dobio – reče Monika Bakster Doku. – Sada si i vlasnik poseda „Velika jabuka”!

Dok se osmehnuo prema Martinu.

Stari kopač zlata se izgleda nije mnogo zabrinuo. Izvadio je iz džepa zečju šapu.

– Izgleda da me ne voli kada se kartam – promrmlja on. – Naruči mi viskija na tvoj račun, mister Holideje.

Dok je uzeo gruntovnicu „Velike jabuke”. Okrenuo se prema Moniki i došapnuo joj.

– Pobrini se o dolarima – rekao joj je on. Dok je ustao. Podigao je ruke. Propustio je Martina da prvi sedne do šanka.

– Večeras ja častim sve! – viknuo je Dok. – Uzmite ljudi sve što vam srce želi.

Nastao je pravi kaos. Ljudi su pili, prosipali i bilo im je zabavno. Tek kada je zora najavila dolazak novog dana, i poslednji pivopija napustio je salun.

* * *

Hladan vetar sa severa zavijao je kao da ga neki prokleti đavo tera. Kopači zlata su zamišljeno mahali glavama i povukli se u svoja skloništa.

Dok je ipak morao da navuče jaknu na glavu. Bilo je hladno kao u paklu.

Skoro pet dana bio je ovde u Heleni, a kao da nije krenuo dalje od

početka. Isto kao i prvog dana. Ništa nije otkrio.

Učinilo mu se da ga neke oči potajno posmatraju. Međutim, to nije moralo ništa da znači.

Mulj između drvenih zgrada kopača zlata bio je užasan i teško se koračalo. Ponekad su noge propadale kroz zamrznutu površinu.

Ljudi u Heleni su već saznali ko je čovek koji je u toku prethodne noći dobio na pokeru posed Martina Zečje šape.

Dok je bacio pogled na drugu stranu. Trent Tajson i Robert Bakster su gledali ljutito u njega. Bilo je jasno da im je ispred nosa umakao veliki zalogaj. Videlo se jasno da su ruke Trenta Tajsona drhtale dok je ulazio sa Baksterom u jednu sporednu sobu saluna. Očigledno nisu hteli da vide kako taj Dok Holidej slavi i raduje se što je dobio veliko nalazište zlata.

Monika Bakster je gledala u Doka kao da je začarana. Noć koju je proveo s njom bila je još vatrenija nego prethodna. Osetio je da joj mnogo više znači nego zlato.

Lepotica je otišla tek oko dva sata pre izlaska sunca iz njegove sobe. Dok je imao još vremena da razmisli o svemu.

Partija pokera kao da je bila namrštena da bi se sakrile neke druge stvari!

Dok je pomislio na ono veče kada je ubijen Ned Preston.

Mek Valas je Doku ispričao da je Preston ipak nešto rekao pre nego što je izdahnuo. Rekao je kratko „Bakster”. Ništa više. A to nije bio nikakav dokaz. To je dobro znao Mek Valas kao i Dok. Zato Bakster i može da radi šta hoće niko mu ništa ne može. Možda je taj lukavi čovek pretpostavljao da Dok radi za neku saveznu maršalsku kancelariju i da će pokušati da mu stane na put i likvidira bandu u Heleni.

Dok nije verovao da je Robert Bakster glavni gazda te ozloglašene bande koja je nanela toliko zla ovom kraju. Učinilo mu se da konce vuče neko drugi! Neko pametniji od Bakstera.

Pomisao da bi Bakster mogao da preko zime napravi neki veliki korak! Hladan sneg preko leđa rudara ili nešto slično! Ili će taj lisac ipak ćutati dok traje ovo ledeno doba? Nije imao nameru da u ovoj jazbini provede celu zimu.

Među kopačima su se širile glasine. Pre Dokovog dolaska tri čoveka su nestala na misteriozan način. Njihove posede je kupio Robert Bakster pri čemu je znatno smanjio cenu. Pričali su da je Trent Tajson obećavao metak u čelo onome ko bude ponudio veću sumu novca.

Martin Zečja šapa je osetio da je on sledeći na redu koji će biti likvidiran. Njegov posed „Velika jabuka” posebno je zapeo za oko Robertu Baksteru.

Malkolm Mek Valas je prethodno dugo razgovarao sa Martinom i kao rezultat sledila je partija pokera u Baksterovom salunu.

Sada je posed „Velika jabuka” pripadao Doku.

Mek Valas i Dok su time hteli nešto da postignu. Želeli su da izazovu Trenta Tajsona da nešto preduzme.

Martinova koliba nije se mnogo razlikovala od ostalih kućica kopača zlata. Iz otvora jednog prozora širio se dim iz nekog čunka.

Dok je još jednom pogledao prema kućama grada na suprotnoj strani ulice.

Otvorio je vrata kolibe.

Plamen kerozinske lampe kao da je počeo da drhti. Ali, šta to sada treba da znači? Za stolom pored peći sedela su dva čoveka. Gledali su u njega.

Dok je zatvorio vrata za sobom i osmehnuo se. Peć je bila dobro ugrejana i širila je prijatnu toplotu oko sebe.

Dok je skinuo jaknu i prebacio je preko naslona jedne od stolica. Zatim je prišao peći i ispružio ruke iznad ploče.

– Da li vas je neko video? – upita Malkom Mek Valas.

Oči advokata bile su upale. Zadnji dani su mu bili teški. Doku je bilo jasno da se boji za svoj život. Trent Tajson je primetio da se Mek Valas približio ustima umirućeg Neda Prestona. Zato se i bojao da će mu Taj-

son smestiti metak u leđa kako ne bi bilo nikakvog rizika.

– Ništa neće biti neobično što ja razgledam svoj novi posed, Mek Valase – odgovori Dok. – Zdravo, Martine. Kako se oseća čovek koji je izgubio sve?

Stari kopač zlata se iscerio.

– Nemoj se radovati suviše rano, Dok – reče on. – Sada su oni tebi za leđima, a ne meni.

Dok sede za sto za kojim su se nalazila ostala dvojica.

– Ti se razumeš u okolna brda, Martine? – upita on. Kopač zlata klimnu glavom.

– Na oko pedeset milja unaokolo prevrnuo sam skoro svaki kamen – objasni on.

– Ti ćeš malo pogledati i pokušaćes da otkriješ mesto gde se nalaze kola iz Fort Misule, Martine – promrmlja Dok. – Siguran sam da su ih banditi negde sakrili i polako prenose robu u Tajsonovu prodavnicu. Ako pronađemo kola onda smo učinili jedan veliki korak napred.

Dok se okrenuo prema Mek Valasu.

– Vi ćete morati da odete u Fort Misulu – prošapta on. – Za vas je rizik jako veliki ako ostanete ovde. Tajsonu i Baksteru sigurno nije promaklo da smo vi i ja razgovarali nekoliko puta. Znate li nekoga ko bi mogao da vas prati do Fort Misule?

– Ja bih mogao da odvedem Mek Valasa tamo – promrmlja Martin.

– Bar do Grantdejla na Šarp Riveru. Odatle može moj stari drugar Dajson svojim čamcem da ga preveze do Hel Gejt Rivera.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Slažem se – potvrdi on. – što pre nestanete iz ovog mesta utoliko bolje, Mek Valase. Kažite komandantu u Fort Misuli da bude spreman ako ovde u Heleni dođe do oružanog okršaja.

Mek Valas je samo klimnuo glavom.

– Nemojte napraviti istu grešku kao i Preston! – promrmlja on. – Ne potcenjute Bakstera. On je nasamario sve. Ljudi u Heleni misle da je vođa bande u Heleni Trent Tajson.

Dok nije odgovorio ništa.

On je poslednjih nekoliko dana pažljivo pratio svaki korak Roberta Bakstera. Taj čovek je bio nadmen i ponašao se kao gazda, ali kada se nalazio u društvu Tajsona nije bio tako hrabar i nije se moglo nikako zaključiti da je on šef bande u Heleni. Bakster nije bio neki veliki borac, to je Doku bilo jasno. A Trent Tajson nije bio čovek koji je izvršavao Baksterova naređenja.

– Mislim da bi vas dvojica morali odmah da krenete – reče Dok. – Nemojte se vraćati u grad, Mek Valase. Isuviše je opasno. Ne bih želeo da čujem da su vas upucali kao prerijskog zeca. Imaš li nekog konja za Mek Valasa, Zečja šapo?

Stari kopač zlata klimnu glavom. Ustao je.

Bez ijedne reči dva čoveka su se obukla. Dok im je otvorio vrata.

Dok je sačekao dok su Martin i Mek Valas nestali u daljini. U prostoriji se malo zadimilo.

Čovek čelično sivih očiju je pričeka. Opipao je grumen zlata koji mu je Martin dao. To zlato vredelo je više od hiljadu dolara.

Dok je pomislio da je najbolja stvar na svetu da je taj veliki grumen zlata otkrio na svom novom posedu i da je to neka nova žila koja vodi u zlatne dubine.

Malo je zadremao.

Napolju se nešto čulo. Mada je bilo hladno, kopači zlata su radili na svojim imanjima.

Dok se podigao i osetio je hladnoću. Peć kao da više nije imala snage da zagreje prostoriju. Dok joj je prišao i gurnuo nekoliko cepanica drveta koje je prethodno pripremio Martin.

Odjednom je osetio kako hladan vazduh prodire spolja u prostoriju.

Okrenuo se munjevit. Revolver se već nalazio u njegovoj desnici.

Na vratima je stajala Monika Bakster! Rumena, lepa i hrabra. Pravila se kao da ne vidi revolver u njegovoj ruci.

Ušla je u kolibu i zatvorila vrata za sobom.

Dok je zatvorio vrata peći. Lampa kao da je bila na izdisaju. Samo je

poslednji plamičak osvetljavao sobu. On uhvati dršku fitilja i okrenu je.

Za to vreme Monika Bakster je bacila nazad krznenu kapu i protresla svoju plavu kosu. Pogledala je unaokolo i osmehnula se.

– Nemoj mi reći da ćeš ovde provesti zimu! – rekla je ona.

Dok odmahnu rukom.

– Šta mi drugo preostaje, Monika? – upita on. – Ništa! Ili, pak ti veruješ da ću dopustiti da mi opljačkaju moj posed?

– Nisi ti tako naivan. Kažu da je posed „Velika jabuka” već bezvredan, jer tu više nema zlata. Inače, taj Martin ga ne bi tako lako dao!

Dok se osmehnuo.

– Zaboravljaš, lepa moja, da je on imao četiri asa – reče on. – Valjda znaš šta to znači.

Zavukao je ruku u džep i izvadio grumen zlata veličine čovekovog palca na ruci. Stavio ga je na ispruženu ruku Monike Bakster.

– Ovo nije samo grumen zlata koji sam nasledio od Martina, već je to i neka vrsta sreće koju sam nasledio dobivši njegovo imanje, Monika.

U njenim tamnim očima je nešto sevnulo. Njemu se učinilo da je to želja da sve bude njeno.

– Otkud ti ovaj grumen? – frknu ona. Dok je pročitao njene misli.

– Ti mi sigurno nećeš verovati – odvrati on. – Ali, prvi put kada sam počeo da kopam, našao sam ovo.

Monikine oči su se smračile. To se nije dopalo Doku. Treptala je začuđeno, ali i ljutito.

To je Doku bilo čudno. I on je podigao obrve.

Monika je to odmah, primetila. Osmehnula se. Prišla mu je i stavila mu ruku na rame.

– Dok – prošaputa ona. – Ti si bogat čovek! Ako želiš da se udam za tebe onda sledećeg proleća možemo da otputujemo u Sent Luis ili Nju Orleans i da tamo kupimo neku veliku kuću. Poćemo novi život, dragi. Biće nam lepo, veruj mi!

Dok je osetio miris njene kože. Nije mu bilo jasno kako joj je tako odjednom palo nešto na pamet.

– Da se udaš za mene? – promrmlja on. – Monika, ja nisam čovek koji je željan ženidbe. Posedujem sada deo zemlje koji se zove „Velika jabuka”. Ti sigurno imaš nešto dolara zalihe. A ja sam sada bogat čovek i mogao bih ovim zlatom da kupim svaku ženu na ovom svetu.

Monika Bakster preblede. Bila je ljuta kao ris. Usne su joj odjednom postale uzane kao da ih je zašio neki nevidljivi krojač, a iz očiju su sevale munje.

– Osvetiću ti se! – reče ona tiho i đavolski opasno je zavrtila glavom. – Osetićeš ti to na svojoj koži!

Dok se nasmejao.

– Zašto si tako gruba, Monika? – upita on. – Zar ti i ja nismo imali i nekih lepih trenutaka? Zar ne bi mo-

glo da ostane onako kako je dosad bilo. Ja sam dobar čovek, bar tako ja mislim. Međutim, stvarno nemam nameru da se vežem za ženu. Ti to moraš razumeti, draga.

Okrenula se odjednom i huknula. Zalupila je vrata za sobom kao da ju je sam đavo gonio.

Visoki čovek je zamišljeno pogledao za njom. Primetio je da se njena plava kosa leluja na vetru.

Dok kao da je osetio sažaljenje. Ipak, ta žena mu se ponudila da s njim krene u „mirne vode”.

Setio se prethodne noći koju je prespavao sa Monikom Bakster. Hteli su da je siluju. Njih trojica. Bilo mu je čudno kako da ta žena makar ne pocrveni kad se toga seti.

Dok se držao onoga što priroda ženske duše nudi. Nikako na silu! To donosi mnoge probleme. I samo kad ona pristane i osmehne se.

To je sigurno znak da priđu bliže jedno drugom, ili pak da je to ono odlučujuće, „DA”.

Za svaki slučaj, jedan stari kauboj je savetovao Doka.

„Znam da si oprezan, ali kod žena, tu moraš dobro da oznojiš čelo. To je kao kad zagaziš u reku, a ne znaš kada ćeš upasti u mulj i zauvek ostati zalepljen kao da te progutala neka tama ili pak, kao da su neke plave oči otvorile veliku jamu u kojoj si se izgubio.”

Dok je prišao jednom ormaru. Unutra su se nalazile puške. Uzeo je jednu sačmaricu i podigao je uvis.

Mahnuo je zadovoljno glavom. Ta opasna stvarčica mogla je da mu služi skoro i kao revolver.

Našao je i municiju. Martin kao da se spremao za rat, jer je bilo oružja svih vrsta.

Dok je uzeo jednu kutiju municije i stavio je u džep. Ako dođe do borbe u Heleni onda je sačmarica najpogodnija za to. Njome je mogao da izbaciti iz stroja ljude do dvadesetak metara ispred sebe, a da ih ne ubije.

Obukao je debelu jaknu.

Nije imao nameru da sačeka bandite da ga upucaju ovde u kolibi.

Želeo je da banda u Heleni pomisli da je on neki čovek koji je slučajno naišao ovamo i nema neke ozbiljne na mere da ugrozi bandu.

Osmehnuo se.

Znao je kuda treba da krene.

* * *

Zvala se Beti i znala je da je Dok obećao da će je posetiti.

Neko je koračao hodnikom burdelja Roberta Bakstera. Snažni koraci su tutnjali, a odjek se odbijao od zidova!

Dokovo lice prekrile su graške znojave. Šta ovo sada treba da znači? Ipak, bio je spreman da se brani ukoliko to bude potrebno.

Crnokosa lepotica Beti je stavila ruku na usta da njen krik ne bi uzne-

mirio celu zgradu. U njenim veselim, crnim očima sada kao da se ogledao strah. Neki tamni oblak nadneo se nad njima.

Dok nije pogrešio. Zgrabio je brzo svoj kolt koji se nalazio na krevetu pored njega.

Niko nije kucao.

Drvo na vratima sobe se raspalo kao da ga je bomba pogodila. Vrata odleteše prema suprotnom zidu kao da ih je sam đavo tamo bacio.

Pojavio se snažni Laki Džozef. Za trenutak se osvrnuo, a zatim ustupio mesto Robertu Baksteru.

Lice čoveka sa cilindrom je bilo namršteno, kao vreme pred oluju, i zaista vulkan je proradio.

– Napolje! – ciknu Robert Bakster.

– I ona i ti! Napolje!

Dok Holidej se nije zbunio.

– Samo mirno, Bakster – reče on. Stavio je revolver na okrugli sto ispred sebe. – Ja sam mislio da je ovo burdelj. Ova devojka, Beti, mi se dopala i ja sam hteo da sa njom provedem noć. Platilo sam i vi ćete dobiti svoj deo, zar ne? Eto pitajte madam ove kuće.

Bakster je ušao u sobu.

A onda, iznenađenje. Pojavila se Monika. Bila je ljuta kao razjareni tigar.

– Jesi li čuo šta je Rob kazao? – ciknu ona kao kobra. – To važi i za tebe, kurvo! Više nećeš ostati ovde u ovom salunu! Jesi li razumela?

Dok je za trenutak pogledao Beti.

U njenim crnim očima više nije bilo straha. Bez reči je ustala i prišla stolici na kojoj se nalazila njena odeća.

Monika Bakster je namršteno pogledala u Betino polu nago telo sa oblim grudima, čvrstim butinama i lepim nogama. Nije trebalo mnogo pameti pa da se primeti da je Beti najlepša devojka u burdelju njenog brata.

Dok se povukao nazad. Međutim, nikako nije ispuštao iz vida Roberta Bakstera. Taj čovek kao da se nije osećao dobro ni u sopstvenoj koži. Njegov pogled je skoro neprestano bio tamo gde se nalazila njegova sestra.

– Vi morate otići iz Helene, Dok – reče on tužnim glasom.

To nije bila pretnja nego savet.

Dok se isceri.

– Vi zaboravljate neke stvari, Bakster – reče on. – Ja sada ovde imam posed i nemam nameru da taj deo zemlje prepustim nekome da vadi iz njega zlato i da se obogati.

Bakster je samo slegao ramenima.

Njegova sestra se okrenula ljutito na drugu stranu i ubrzo nestala.

Napolju u glavnoj ulici odjednom je nastala neka graja.

Do Dokovih ušiju je doprla reč „vatra”!

Robert Bakster se brzo okrenuo i krenuo dole niz stepenice. Snažni Džozef je još jednom odmerio pogledom Doka i krenuo i sam dole za svojim gazdom.

Beti je pakovala svoje stvari.

– Žao mi je, Beti – promrmlja Dok.
– Možda je to čak i bolje.

Za to vreme Dok je već bio obukao svoj kaput. Proverio je svoj „kolt” i pokrio ga dugim pešom. Zatim je uzeo i sačmaricu koja se pre toga nalazila na ormariću.

– Beti, stvarno mi je žao – reče Dok tiho. – Ako hoćeš, možeš spavati kod mene u kolibi.

Odmahnula je rukom.

– Dopao si mi se, Dok – reče ona.
– Ali, oni će pokušati da te ubiju. Ako bih ja ostala pored tebe, ubili bi i mene.

– A ko bi imao razloga da me ubije?

– To je jasno kao dan. I, ti to jako dobro znaš. Banda iz Helene.

Dok se osmehnuo kiselo.

– Čuo sam ponešto o toj bandi – promumla on – Međutim, niko mi dosad nije pomenuo nijedno ime čoveka koji njoj pripada. Razumeš?

– Oni pucaju iz mraka, Dok. Tako ih niko ne vidi, nema svedoka. Eto, valjda ti je jasno. Prilikom napada na magacin u Fort Misuli oni su ubili svu četvoricu stražara.

– Dopadaš mi se i volim što si tako iskrena – reče Dok tiho. – Takve osobe sam retko sretao u životu. A da te ipak pitam, ko bi mogao biti glava te bande? Koga bih morao da se čuvam, Trenta Tajsona ili Roberta Bakstera?

Pogledala ga je zbunjeno.

– Ne znam – rekla je. – Ne verujem da je Bakster takav tip čoveka koji može voditi bandu. Pre bi vođa bande mogao biti Tajson. Uostalom, i poručnik je tvrdio da neki predmeti u Tajsonovoj prodavnici potiču iz magacina armije. I to baš iz tvrđave koja je opljačkana.

– Mene to ne interesuje – promrmljao je Dok. Slegao je ramenima i obrisao rukom čelo. – Moje je da saznam koga treba da se čuvam.

Žena se zamisli.

– Treba da se čuvaš svakoga u Heleni – opomenu ga ona. – Od ovog trenutka ne smeš zatvoriti oči. Jer ti nećeš biti prvi koga su mučki ubili i poslali ga na onaj svet i to baš dok je spavao.

Već je bila gotova sa spremanjem svojih stvari. Dok je uzeo njenu torbu.

Zajedno su izašli iz Baksterovog burdelja.

Vatra kao da je zapretila gradu i svim kućama koje su se nalazile u blizini mesta gde je izbila.

Dok je odmah primetio da su mnoge oči uprte u njega. Strana!

Na drugoj strani ulice nalazio se šerif Džejms Hant ispred svoje kancelarije. Mrštio se.

– Kuda ćeš, Beti? – upita Dok.

– Bilo kuda! – odvrati ona. – Samo ne želim da više ostanem u Heleni. Otprati me do postaje. Prva kočija koja naiđe biće moja.

Dok klimnu glavom. Namrštio se. Bilo mu je žao što je ovu lepu devojkicu doveo u tako veliku nepriliku.

Ljudi na pločnicima su se sklanjali u stranu da bi im oslobodili prolaz.

Dok je među njima primetio bradatog kopača zlata koga su pre pet dana hteli da linčuju.

– Tvoja koliba je prva počela da gori, Dok – doviknu mu on. – Razmisli!

Visoki čovek je nastavio da korača dalje. Kao da nije čuo kopača zlata. Osmehnuo se i bacio na ulicu opušak svoje „virdžinija” cigarete.

Dok je odmah primetio da su konji Overland ofisa koji prevozi putnike uznemireni.

Nije se prevario. Uskoro se pojavile tri mračna tipa.

Ličili su na prave drumske razbojnice. Njihovi revolveri bili su spuštani nisko.

Beti je stegla Dokovu ruku.

I njoj i njemu je odmah bilo jasno da su ti mračni tipovi čekali njega. Trent Tajson se iscerio.

Dok je imao još toliko vremena da gurne Beti u ulaz kancelarije Overland ofisa.

– Gubi se smesta – promrmlja on. Dao joj je njenu torbu. – Ovde će biti gusto.

Nije mu bilo teško da krajičkom oka primeti kako na suprotnoj strani maršal Hant zateže kaiš na kome su se nalazili njegovi revolveri.

Dok uze sačmaricu u svoju levu ruku.

– Hej, kicošu! – doviknu jedan od momaka koji se nalazio između konja. – Mi smo prijatelji Baka Ramosa i Daga Vilsona.

– Baš tako i izgledate – odvrati Dok mirno.

– Šta time hoćeš da kažeš? – ciknu čovek kreštavim glasom.

Dok se osmehnu.

– Objasni mu ti, Tajstone. – reče on i pogleda u vlasnika prodavnice.

– Vi ste videli Ramosa i Vilsona. To su bili bedni pacovi, zar ne?

Trojica nitkova sagoše glave.

Dok je krajičkom oka ugledao kako je Tajson podigao glavu i namrštio se.

Istog trenutka začuo se Hantov glas.

– Dalje šape od revolvera! – riknu on.

Glave muškaraca okrenuše se na drugu stranu. Gledali su u šerifa kao u neko čudovište koje je palo nekud odozgo iz vasiona i sada im nailazilo sa suprotne strane ulice.

Šejn odmahnu rukom.

– Ramos, Hajnes i Vilson hteli su da siluju gospođicu Bakster – reče šerif oštrim glasom. – Kada je Dok pokušao da ih spreči u tome oni su poteegli oružje. To je cela priča.

– Zašto se vi mešate u ovo, šerife? – frknu jedan kreštavim glasom.

– Zašto? – prosikta maršal. – Iskreno da ti kažem, ne bih želeo da imam

neprilika sa vašim leševima ako vas Dok upuca. Uzjašite svoje konje i nestanite što pre iz Helene. Jasno?

Dok je bio iznenađen time što je Hant tako otvoreno prešao u napad. Dosad je video da se šerif boji da će ga pogoditi nečiji metak. I Malkom Mek Valas je bio mišljenja da se Hant bojao.

Tajson se naljutio. Video je to Dok jasno po tome što je ruka čoveka sa kukastim nosom stalno titrala oko drške revolvera. Hant je očigledno pokvario njegov plan.

Beti je stajala ispred vrata Overlend ofisa. Kada je videla šta se dogodilo, odahnula je.

Trojica nitkova povukli su prste sa revolvera.

Maršal Džejms Hant je nameravao još nešto da kaže.

Tog trenutka prasnu pucanj.

Dok je čuo Betin krik. Samo za trenutak pogledao je prema mestu gde se nalazio šerif Hant. Odmah je primetio da ga je metak oborio na zemlju.

Munjevito se podigla Dokova levica u kojoj se nalazila opasna sačmarica.

Trojica nitkova poteškoše svoje revolvere.

Sačmarica sa skraćenom cevi se prva oglasila. Pucanj je bio jak. Kao da je grunuo top.

Dok je video kako su komadi olova oborili na zemlju trojicu bandita. On je u ruci držao i svoj kolt.

Cev revolvera bila je uperena prema Trentu Tajsonu.

Okoreli revolveraš se brzo okrenuo. Njegova ruka nalazila se na dršci revolvera. U njegovim blehim očima kao da je nešto sevnulo. Nije potegao revolver.

Nešto prohuja pored Dokovog vrata.

On se bacio nazad. Pogled mu je za trenutak bio okrenut gore, prema krovu saluna. Bio je siguran da je video cev puške koja se brzo povukla nazad. Da, to je bila cev nekog oružja. Pomislio je da potrči uz stepenice i da zavrne šiju tom podmuklom ubici koji iz potaje puca, ali i pogađa. Odatle je upucan Ned Preston.

– Dok!

To je bio glas Beti koja ga je opomenula da se skloni u stranu.

Bio je to pucanj iz revolvera jednog od bandita koji se brzo oporavio i ispalio hitac.

Revolver u Dokovoj desnici se oglasio.

Beti mu je pritrčala. Njeno lice je bilo prekriveno znojem.

– Da nisi ranjen, Dok? – upita ona tiho. Kao da je htela da mu pokaže koliko joj je stalo do njega.

On odmahnu glavom.

Beti nije ni smela da pogleda na drugu stranu glavne ulice gde je nepomično ležao šerif Hant.

Dok uperi cev svog revolvera prema dvojici ostalih bandita. Jedan od njih se prevrnuo u stranu. Očigledno

je bio smrtno ranjen. Sačmarica iz Dokove ruke ga je poslala na daleki put bez povratka.

Međutim, onaj treći je pokušavao da nekako umakne.

Dok se odvojio iz Betinog zagrljaja i prišao ranjenom čoveku. Podigao ga je na noge.

Dok je pogledao prema Bakstеровом salunu na drugoj strani. Od Roberta Bakstera nije bilo ni traga ni glasa. Samo su bradonja Laki i nekoliko Baksterovih ljudi stajali ispred ulaza u salun i ljutito gledali prema Doku.

Dok je poveo bandita preko ulice prema šerifovoj zgradi.

– Šta to treba da znači? – upita Tajson. – Hant je mrtav čovek. Nema više nikoga ko bi se brinuo o zatvoru.

Dok nije odgovorio ništa. Kao da nije čuo Tajsonovo pitanje. Ugurao je nitkova kroz vrata šerifove kancelarije, gurnuo ga je u ćeliju i zaključao vrata ključem koji je visio na jednom ekseru na zidu.

Bandit je seo na drveni ležaj.

– Potreban mi je lekar – dahtao je on.

Kada se Dok vratio u kancelariju ugledao je Beti na vratima. Gledala je u njega razrogačenih očiju.

– Šta ti to nameravaš, Dok? – upita ona. Dok sleže ramenima.

– Izbacili su me iz saluna i zapalili mi kolibu – promrmlja on. – Hantu više nije bio potreban njegov krevet,

jer će dobiti novo mesto tamo gore na brdu čizama. Pa eto, zato ću ja ostati ovde.

Ona je klimnula glavom.

– Onda ću i ja ostati ovde kod tebe, Dok – reče crnokosa žena odlučnini glasom.

Prošao je pored nje i pogledao na ulicu.

Ešli, grobar je premeravao mrtve. Ljudi su se bili okupili oko njega. Neki kopači zlata su gledali u pravcu gde se nalazio Dok.

Na izlazu iz saluna „Kod obešenog” pojavio se Robert Bakster. Uzano lice vlasnika saluna bilo je namršteno. Dok je pomislio na to da možda nije on taj podmukli ubica. Već drugi put je iz zasede pucano i oba puta je đavolski precizno gađano, a na onaj svet su otišla dva čoveka. Taj ubica je gađao i njega, Doka.

Dok kao da je osetio neko golicanje za vratom.

Da li uopšte ima neku šansu da reši ovaj zamršeni slučaj? Jedna banda hladnokrvnih ubica protiv njega! Uz to, on uopšte nije znao kako njihova lica izgledaju.

Pogledao je u Roberta Bakstera na suprotnoj strani ulice.

Preston je pomenuo ime vlasnika saluna pre nego što je izdahnuo. Ko će tu razmrsiti sve konce? Da li je Dok krenuo pogrešnim putem? Jer, Robert Bakster je umeo jako dobro da promeni lice i da se pretvari u umiljato jagnje koje ništa ne zna.

Dok je stegnuo usne. Nameravao je da otvoreno kaže Baksteru da je on šef „Helena bande”. Više nije imalo smisla da se igraju skrivalica.

* * *

U glavnoj ulici nije bilo mnogo ljudi mada je bilo podne.

Beti je počistila kancelariju, a potom otišla u drugu prostoriju koja je Džejmsu Hantu služila kao prostor gde je spavao i provodio časove kada se ništa nije dešavalo u gradu.

Stigao je već bio i doktor i pobrinuo se da bandit dobije lekarsku pomoć.

Dok je još jednom kroz prozorsko okno bacio pogled preko, prema salunu.

Onamo je bilo mirno. Robert Bakster je bio sam sa svojim ljudima u prostoriji gde se nalazi šank. Kopači zlata i ostali stanovnici Helene zavukli su se u kuće.

Dok je pomislio na Moniku Bakster. Nije bio siguran u to da li je sve uradio dobro. Te ubice su ga uvukle u jednu pucnjavu. Ali, dalje od toga nije odmakao.

Prošao je kroz kancelariju i ušao u prostoriju za zatvorenike.

Tu su se nalazile samo dve ćelije koje su bile odvojene jakom ogradom.

Doktor se baš tog trenutka uspravo. Zatvorio je torbu i namrštio se.

Lice revolveraša bilo je iskrivljeno. Izgleda da je trpeo jake bolove.

Dok je otpratio doktora do vrata i ponovo zaključao. Uzeo je jednu stolicu i seo u hodnik ispred ćelija zatvorenika.

Ranjeni čovek je ustao i pogledao u Doka.

– Nemaš razloga da me držiš ovde! – reče on kreštavim glasom. – Nisam pucao ni na šerifa niti na tebe.

Dok se osmehnuo.

– Misliš da treba da te pustim da odmagliš odavde?

– Nego šta?

– U tom slučaju ti bi se jako loše proveo. Kako se zoveš?

– Rod Krejmer. A da te pitam, zašto bih se loše proveo ako me pustiš iz ovog kaveza?

– Odgovor je vrlo jednostavan – reče Dok. – Tvoj gazda će pomisliti da si propevao i da sam te zato pustio.

– Nemam ja šta da odam, čoveče. Tajson nam je obećao da će nas častiti pićem ako se malo našalimo. To je sve.

– Tvoja je sreća što ti ne verujem – reče Dok grubo. Izvukao je nož koji je nosio u koricama na levoj strani kuka. – Ti doduše, nisi pucao na mene. Ah, pucao je podmukli strelac sa krova saluna. Taj čovek je ubio šerifa Hanta. A osim toga prema opisu onih koji su videli napad na magazin u Fort Misuli, ti si bio jedan od tih bandita. Tako je rekao Lamar.

Čovek se nasmejao.

– Nećeš me nasamariti, čoveče – odvrati on i odmahnu glavom. – Lamar je spavao kao i...

Odjednom je ućutao.

Dok skoči sa stolice. Prišao je vratima ćelije sa nožem u ruci. Otključao je vrata.

Zatvorenik se prevrnuo na drugu stranu. Bio je bled kao krpa. Počeo je da drhti.

– Sada smo stvar isterali na čistinu – reče Dok. – Ti si učestvovao u tom napadu. Ako misliš da ja neću moći nijednu reč da isteram iz tebe i da ćeš o tome ćutati kao stena, onda se grdno varaš. Ja sam godinu dana živeo sa Indijancima. Tamo sam naučio neke stvari koji ti ni u snu ne bi pomislio. Indijanci su najžilaviji momci koje sam ikada upoznao. Ali, nije bilo nijednog koga ja nisam uspeo da primoram da propeva.

– Pa ti si lud – oglasi se zatvorenik.

– Ako budem govorio, Tajson će me ubiti. To je sigurno.

– Znači li to da je Tajson vođa „Helena bande”? Čovek odmahnu odlučno glavom.

– Ne! – ciknu on.

– Pa ko je onda gazda?

– Ne znam, sto mu gromova!

– Zar on nije učestvovao u napadu na Fort Misulu?

– Jeste, ali mu nismo videli lice. Bio je maskiran. Neki divlji momak. Tajson ga je jako mnogo poštovao.

Dok je posmatrao momka. Ako je Robert Bakster gazda bande zašto bi se maskirao?

– Gde ste sakrili kola sa ukradenom robom?

– Ne znam. Ja sam odjahao sa ostalima u Helenu. Nisam ubio nijednog od palih vojnika.

– A ko je onda to učinio?

– Vilson.

– Dag Vilson?

– Da.

Dok se namršti.

– Vilson se u to vreme nalazio u Gold Hilu, momče. Znači, nije mogao učestvovati u napadu.

– Vilson, Hajnes i Ramos su tek posle napada odjahali za Gold Hil. Tajson im je preneo naređenje gazde. Trebalo je da odatle dovedu Baksterovu sestru.

– Da li je neko u Heleni poznavao tu trojicu?

– Ne. Tajson je naredio da ih dovedu iz Kur Alena. Oni su špijunirali za njega u Fort Misuli.

Dok je gledao u Krejmera. Razbojnik je još uvek bio uplašen. Dok je podigao nož. Osetio je ipak da taj momak govori istinu. Bar nešto je saznao od njega. Tajson je član bande i neka vrsta pomoćnika slavnog gazde. Samo mu nije bilo jasno zašto Bakster igra tu prokletu igru skrivanja.

Rod Krejmer se trgao. Neko je kucao na vrata kancelarije.

– To su kopači zlata, Dok! – začuo se Betin zvonki glas. – Mislim da žele da razgovaraju s tobom!

Dok je izašao iz ćelije i ponovo zaključao. Krejmer je skočio, sa drvenog kreveta.

– Ako Tajson sazna da sam govorio, ubiće me, Dok! – prošaputao je on.

– Ja mu to neću odati, budi siguran, momče – odgovori Dok. Uputio se u kancelariju.

Beti je stajala pored vrata.

– Da otvorim? – upita ona.

Dok klimnu glavom.

* * *

Bradati kopač zlata zvao se Lejton Bodver. On je pokupio nekoliko ljudi i sada se nalazio ispred Doka u šerifovoj kancelariji.

– Žao mi je što je tvoja koliba izgorela, Dok – promrmlja on tiho.

– Da možda niste videli ko je to uradio?

– Znamo. Bilo je to društvo šesteroce momaka koje plaćaju Tajson i Bakster. Hteli su da se domognu imanja „Velika jabuka“, ali mi smo ih najurili. Posle toga su oni zapalili kolibu.

Dok je posmatrao kopače zlata. Nikako nije mogao da se doseti zašto su oni došli kod njega.

– I šta sad? – upita on.

Bodver mu je prišao i ispružio ruku prema njemu.

Kada je Bodver raširio šaku, Dok je u njoj ugledao blistavu zvezdu koja je pre kratkog vremena sijala na grudima Džejmsa Hanta.

Odmahnuo je glavom.

– Nije to za mene, Bodvere – reče on tiho. – Hant je nosio zvezdu, a bio je usamljen kao prerijski vuk.

– Rešili smo čvrsto da to izmenimo! – odvрати kopač zlata. – Razgovarao sam sa skoro svim ljudima. Svi oni misle da imaju jako malo šansi da dožive proleće na ovoj zemlji. „Helenina banda” će ove zime pokušati da opljačka svakog čoveka koji je stekao nešto novca, što bi se moglo nazvati bogatstvom. A ostali neće moći da plaćaju to što od njih traži Tajson. Mi ćemo biti iza tebe ako prihvatiš ovu zvezdu, Dok.

Dok se iscerio.

– A ko je to što kaže, „mi” Bodvere? – upita on promuklim glasom. – Ti i nekoliko ljudi koji su došli ovamo?

– Biće ih više, to ti obećavam.

– Imate li vi, uopšte, pravo da mene izaberete za Hantovog naslednika?

Bodver sleže ramenima.

– Zašto da ne? – upita on. – U gradu nema vlasti. Hanta su takođe izabrali kopači zlata. Ako ti ne prihvatiš ovu zvezdu u tom slučaju Tajson i Bakster će je obesiti na rever nekom od svojih ljudi.

Dok protrlja svojom desnom rukom oznojeno čelo. Ako bi neko iz bande dobio tu zvezdu onda će banda postati vlasnik cele doline.

– Prihvatam – promrmlja on i uze zvezdu. Stavio ju je na rever kaputa.

– Ljudi – nastavi on posle izvesnog vremena – kažite mi ko je zapalio moju kolibu?

Bodver se isceri. Jedan od momaka koji su stajali iza njega podigao je ruku. Znači, znao je. Njegova ruka pokazala je prema salunu.

– Onda ćemo im pripremiti đavolski ljut paprikaš i dovešćemo ih ovamo u kavez.

* * *

Dve ćelije u zatvoru bile su prepune. Doka nije brinula ta galama i buka. Okrenuo se prema stolu na koji mu je Beti stavila kafu.

I sa suprotne strane, iz Bakstеровog saluna čuli su se glasovi. Bodver ipak nije uspeo da privuče sve kopače zlata na svoju stranu. Oni koji nisu dosad osetili kandže „Helenine bande” nisu hteli da se mešaju. Niko nije poverovao u to da će Dok stvarno uspeti da izađe kao pobednik iz okršaja sa surovom bandom.

U glavnoj ulici bilo je još dosta ljudi mada je već bila skoro ponoć. Zahladilo je. Kroz prozorska stakla videlo se kako snežne pahuljice igraju svoju igru.

Betine krupne oči kao da su gutale Doka. Video je da je zabrinuta da mu se nešto ne desi.

Dok joj se osmehnu.

– Ne brini, Beti – reče on tiho. – Prošao sam ja kroz sito i rešeto, a i ovde ću biti pobednik. Hvala ti za kafu.

Podigao je glavu i uperio pogled prema vratima. Čuo je neko šuškanje. Papir na prozoru kao da se pocepao.

Neki neobičan predmet proleteo je kroz njega.

Odmah je skočio i povukao Beti sa sobom. Istovremeno je zgrabio sačmaricu. Već sledećeg trenutka našli su se na podu.

Odjeknu eksplozija kao da se nebo prolomilo. Đavo je izgleda uzeo igru u svoje ruke.

Eksplozija je bila jaka. Dok je osetio udar i kao da ga je neka nevidljiva ruka zgrabila i zavitlala njegovo telo prema suprotnoj strani prostorijske. Na tom putu našao se zid i on je sprečio da Dok odleti daleko i završi u nekom susednom dvorištu.

Vatra koja je sevnula potpuno ga je zaslepila. Sada nije video ništa pred sobom. U levoj ruci je držao sačmaricu. Ali je njegova desnica postala vlažna.

Plamen suknu na sve strane. U ćelijama su urlali zatvorenici Uplašeni da će ih vatra progutati stiskali su rukama gvozdene šipke.

Dok je uspeo da se pribere i ustao je.

– Beti! – viknu on.

Na svetlosti plamena ugledao je lepu ženu kako leži ispred njegovih

nogu. Da li je život zaista tako surov?

– Beti! – prošaputa on još jednom.

Njene oči su se zatvarale, a lepa glava klonula je u stranu.

Neko je grunuo u vrata i ona uletoše u sobu.

Dok munjevito podiže sačmaricu.

Oglasiše se obe cevi. Olovo je pogodilo dvojicu ubica koji su hteli da uđu u kancelariju.

Dok se okrenuo brzo i pojurio kroz vrata koja su vodila u Hantovu malu sobu. Zgrabio je svoj kaput sa naslona stolice i obukao ga. Zatim je napunio sačmaricu. Uzeo je brzo svoj kolt koji se nalazio u Hantovom ormaru.

Samo nekoliko koraka i on se našao pored prozora. Povukao se brzo nazad u tamu.

Do njega su kao neki eho dopirali glasovi pijanih ljudi sa glavne ulice.

Dok se sagnuo i krenuo napred. Nema sumnje, Tajson i Bakster su krenuli u veliki lov na njega. Tu više nije bilo dileme. Sve je bilo jasno.

Požurio je preko zadnjih dvorišta.

Ali, šta je to sada! Pojavile su se neke mračne senke u hodniku.

Dok se naslonio na zid jedne šupe... Nije bio trenutak da beži. Ljudi „Helenina bande” su očigledno napravili grešku kada su prvo bacili dinamit u šerifovu kancelariju, a zatim izvršili napad.

Avanturista iz Džordžije je obrisao znoj sa čela. Suze su mu potekle iz

očiju kada je pomislio na Beti. Iz njegovih očiju ledenih očiju sevnu-le su varnice, a on sam nije osećao hladnoću zimske noći.

Stajao je tu neko vreme, a zatim je krenuo dalje.

Crvenkasti plamen nadvio se iznad niskih krovova zgrada. Šerifova kancelarija je gorela.

Doku je bilo jasno da niko živi na ovom svetu nije u stanju da zaustavi tu vatrenu stihiju.

Tamo negde na kraju glavne ulice Dok je prešao na suprotnu stranu i uputio se u salun „Kod obešenog”. Shvatio je da mora što pre da se izgubi odavde iz Helene. Tajsonovi i Baksterovi ljudi će pretražiti svaku zgradu da bi ga pronašli i uputili mu metak u čelo.

Stigao je u dvorište saluna.

Ispred štale nalazila se neka osoba. Nešto što je više ličilo na plast sena koji je pokriven nekom velikom jaknom. Ipak, Dok je prepoznao crnca. Bio je to Linkoln. Prišao mu je uperio cev puške u njegova leđa.

Linkoln ga je zbunjeno gledao.

– Ja sam već osedlao vašeg konja, ser – reče on. Dok spusti svoj kolt.

– Hvala ti, Linkolne – promrmlja on.

Crnac se okrenuo i izveo konja iz štale. Mig kao da je uživao što se našao napolju na svežem prohladnom vazduhu.

Dok se vinuo u sedlo. Primetio je da je njegova torba na sedlu bila puna.

Poterao je konja kroz uski prolaz pored štale i ubrzo nestao iz dvorišta saluna.

Tada odjednom prasnu pucanj.

Kugla je prohujala pored Dokove glave i zabila se u zid štale.

Džordžijanac se okrenuo na drugu stranu. U senci jednog prozora saluna jasno je video plavokosu osobu.

Druga kugla je skoro okrnula Dokovo rame.

– Eno ga! – čuo se ženski glas.

– Hoće da umakne! Preseci mu put!

Doku je sada bilo jasno. To je bio glas Monike Bakster. Poterao je konja brže i ubrzo nestao iza ugla jedne kolibe.

Sneg je vejao. Jahao je kroz neku uzanu ulicu između koliba. Iza njega su neprestano praskali pucnji.

* * *

Njegov konj je leteo kao vihor.

Iza njega je sijalo crvenkasto svetlo sunca koje je bacalo svoje zadnje zrake pre nego što ustupi mesto totalnom mraku koji će svojom tamom prekriti okolinu.

Dok se nadao da će to zadržati pod mukle Tajsonove i Baksterove ubice da krenu u poteru za njim.

Međutim, uskoro je čuo neku graju iza sebe. Ljudi su vikali kao da gone nekog okorelog zločinca.

Ipak, Dok nije bio toliko naivan i okrenuo je uzde svoga konja u stranu. Krenuo je u predeo gde nije bilo puteva ni staza kojim bi gonioci mogli da ga tako lako stignu. Bio je to tako reći neprohodan predeo gde je mogao biti sasvim siguran. Idealno mesto da se sakrije i umakne goniocima.

Drumom je projahala grupa jahača.

Dok je poterao konja još dalje u šumu.

Ovde vetar nije bio tako jak kao ispred drveća.

Sada mu je bilo jasno da je potcenio te okorele bandite Tajsona i Bakstera koji su bili odlučili da njemu, Doku, zavrnu vrat i da ga što pre smeste na brdo čizama odakle se dosad niko nije vratio. Ta dvojica nisu prezali ni od toga da upotrebe svoje opasne revolveraše kako bi učutkali kopače zlata.

I, uspelo im je.

Dok nikako nije mogao da se vrati u grad. Pogotovu ne sam. Tiho, polako i iz zasede koju su banditi đavolski vešto umeli da postave.

Postojale su dve mogućnosti.

Ili će pokušati da stigne u Fort Misulu i da ubedi vojnike da su Tajson i Bakster vođe te zloglasne bande u Heleni ili pak da se vrati u Helenu i nekako tajno nagovori kopače zlata da se uhvate u koštac sa banditima.

Dok je znao kako je teško da se nađe rešenje koje bi odgovaralo lju-

dima iz vojne komande. Sigurno bi tu nešto zaškripalo, a on nije želeo da čini bilo kakve ustupke.

Znači, ostaje mu samo druga mogućnost.

Njegov konj je frknuo.

Dok je okrenuo glavu nazad.

I on je osetio da se iza njega nešto dešava.

Skoro odmah je otkrio da su neki od bandita našli Migove tragove i krenuli za njim. Uskoro je ugledao i svetlost između visokih stabala drveća. Čuo je i glasove. Gonioci su se međusobno dovikivali i saopštavali šta su otkrili.

Doku nije preostalo ništa drugo nego da potera konja napred.

A onda, grom iz vedra neba! Ugledao je lice Monike Bakster.

Možda je pogrešio što je prkosio toj ženi, a možda i nije. Jedno je bilo sigurno. Ona ga je sada mrzela. Bila je čak spremna i na to da ga ubije.

Dok je primetio da to nije neka velika šuma, već samo jedan običan šumarak. Odjednom se našao na otvorenom prostoru.

Poterao je konja prema jednom bregu.

Uskoro se našao u nekoj dolini. Sneg je padao i nije mogao da vidi ni prst pod nosom. Nadao se da će snežne pahuljice pokriti njegove tragove.

Nebo je dobilo modru boju.

Dok je morao da stiska obrve, jer ga je snežna belina zaslepljivala.

Predeo je bio lep. Kao da ga je neka nevidljiva ruka pokrivala belim pokrivačem. Grane vitkih jelki i zelenih smreka povijale su se pod teškim teretom.

Dok je pokušao da otrese sneg sa čizama, jer njegov konj je dahtao kao da nosi čitav železnički vagon.

Čovek u crnom osetio je da mora da sjaše. Mig je rzao.

Dok je protegao noge. Vratio se ubrzo do mesta gde je stajao konj. Prekriven snegom, sa krznenom kapom na glavi i vunenim rukavicama, ličio je na čoveka iz ledenog doba.

Taj Linkoln je mislio na sve. Zapakovao je u torbu hranu dovoljnu za čitavu sedmicu.

Dok se osmehnuo.

Znači, itekako se isplatilo što je bio ljubazan prema tom crncu. Bio je to dobar čovek i Dok se nadao da neće imati nekih neprilika zbog toga što je sve to pripremio. Uostalom, nadao se da Monika Bakster nije primetila da je on pomagao Doku, jer mu je osedlao konja i pripremio mu hranu.

Dok je jahao skoro dok zora nije svanula. Nije bilo ni traga ni glasa od gonilaca.

Primetio je da nije bio daleko od talasa Šarp Rivera. Preko noći je prešao preko plitkih voda Rok Krika. Njegov konj je kao od šale pregazio vodu.

Nekoliko milja istočno trebalo je da se nalazi mesto Grantsdejl. Dok je

sumnjao u to da će moći da nađe put prema tom gradiću. A i ako stigne tamo biće dočekan đavolskom vatom Tajsonovih i Baksterovih ljudi koje su sigurno već zauzeli busiju i čekaju da ga ubiju iz zasede. Onako mučki, kako to ova banda i radi.

Dok potera konja napred. Kolt za pojasom i sačmarica koja je virila iz njegovog sedla delovali su kao da samo čekaju trenutak da se oglase i pokažu šta mogu.

Zaustavio je konja na jednom brdu. Tu je Migu bilo malo lakše. Njegove noge više nisu propadale u lepljivi mulj.

Dok je razmišljao kuda da krene.

Ipak, posle izvesnog vremena je ugledao zadimljene tornjeve koji su štrčali u nebo. Uputio se u tom smeru.

Dok je procenio da ima oko pet milja do mesta koje je ugledao.

Možda i više! Setio se geografske karte koju je video u kancelariji Mek Valasa. Koliko je mogao da se seti, tamo negde u daljini Šarp River nije valjao talase samo pravo. Negde kod Ros Forka pravio je veliku okuku prema istoku. To nije bilo jako daleko od Helene. Pored obale nalazila se jedna stara staza. Dok je okrenuo konja nazad i poterao ga tim uskim puteljkom.

Jahao je prema jugu.

Ostavio je razum i pustio da ga vodi instinkt. Da je znao šta se krije iza

tog tornja onda bi mogao i da odluči šta da preduzme.

Sunce je sijalo sa magličastog neba. Iako je slalo svoje tople zrake, nije bilo toplo. Dokov Mig je na nekim mestima jedva uspevao da prođe kroz visoke snežne nanose.

A onda se pred njim ukazala uska dolina kroz koju je prolazila reka koja je bila tako brza da nije bila zamrznuta.

Dok se trgao.

Između stabala drveća ugledao je neku kolibu. Bila je niska i jedva se mogla primetiti pod snežnim pokrivačem. Pored nje se nalazila neka dosta duga šupa.

Ispred kolibe se nalazilo nekoliko ljudi.

Dok je prepoznao jednog od njih.

Okrenuo je uzde konja i poterao ga prema zapadu. Ipak, bio je radoznao.

Bio je siguran da tamo dole ne živi neki usamljeni traper koji se uputio sa svojim prijateljima da ovde lovi životinje koje imaju krzno na svojim telima. Jer, otkako su kopači zlata došli u ovaj kraj, skoro da više nije bilo životinja za lov.

Doku je bilo potrebno skoro pola sata da unaokolo uspe da se približi kolibi.

Ostavio je konja i između stabala polako krenuo niz obronak.

Iznad njegove glave kriknu neka ptica.

Dok je sagnuo glavu. Kosa na njegovom vratu se nakostrešila.

Odjednom je osetio kao da nije sam. Mig iza njega je zarzao. Dok se sagnuo.

Iznenada, nešto se isprečilo ispred njega.

Odmah zatim je primetio dva konja između stabala drveća. Podigao je svoju sačmaricu.

Do njega je dopro glas. Kao da se neko kikotao.

Iza jednog stabla pojavio se neki čovek. Njegovo bradato lice iscerilo se prema Doku.

– Zamalo da te napunim olovom, Holideje – uzviknu Martin, Zečja šapa.

Dok je odahnuo. Sačekao je da mu kopač zlata priđe blizu.

Pokazao je rukom prema kolibi.

– Jeste li se ovde zavukli? – upita on strogim glasom. Pojavio se još jedan čovek. Na sebi je imao krzneni mantil tako da se jedva primećivao u snežnoj belini. I on je bio bradat.

– Ovo je Ted Dajson, Dok – reče Martin. – Našli smo ovu kolibu juče. Sneg nas je sprečio da još noćas pohvatamo te đavolske ubice.

– Koje ubice? – upita Dok. Martin se iscerio.

– Pripadnike „Helena bande” – rekao je ogorčeno.

– A otkud vi to znate?

– Zato što smo videli armijska kola pored puta. Eto zato. Dok pređe rukom preko svojih hladnih usana.

– Ukradena kola, znači, stoje tamo dole u onoj šupi? – upita on promuklim glasom.

– Pogodio si, Dok. A tu se nalazi i nekoliko saonica kojima ti nitkovi nameravaju da preko zime prebacuju robu u Helenu i da je tamo prodaju za skupe „zelembaće” kopačima zlata.

Dok protrlja čelo rukom.

– Šta se dogodilo s Mek Valasom?

– upita on Dajsona.

– Ušao je u kočije, Dok – odvrati čovek.

On je tek sada primetio zvezdu na Dokovim grudima.

– Šta to treba da znači? Dok se isceri.

– Bodver me je proglasio za novog šerifa – reče on. – Međutim, to mi nije mnogo pomoglo. Tajson i Bakster su pokušali da me pošalju na onaj svet dinamitom.

Objasnio im je kratko šta se dogodilo dok Martin nije bio u Heleni.

Stari kopač zlata odmahnu ljutito rukom. Opsovao je.

– Te svinje! – ciknu on ljutito.

– Znali su da se Beti nalazi u kancelariji, zar ne?

Dok je potvrdno klimnuo glavom.

– Oni su nemilosrdni, Martine – promrmlja on. – Gaze preko leševa samo da ostvare svoje ciljeve. Hteli su da me pošalju u pakao da se armija više nikada ne bi pojavila u Heleni.

– A šta nameravaš da uradiš sada? – Holidej je pokazao rukom prema kolibi.

– Pre svega moramo da uhvatimo za grkljan tu trojicu momaka – promrmlja on. – Zatim ćemo staviti na sanke ukradena kola i odvešćemo ih u Helenu. Ne znam šta se dogodilo sa Bodverom. Ako je ubijen biće nam jako teško. Da li misliš da možeš da nagovoriš kopače zlata da se bore protiv Tajsona i Bakstera?

Stari kopač je slegao ramenima.

– Ne znam šta da ti odgovorim, Dok – promrmlja on. – Svako misli samo na sebe. Svi bi oni želeli da se brzo obogate i da zatim nestanu bez traga i glasa. Razumeš?

Dok podiže ruku.

– Moraš im objasniti da „Helena banda” neće dozvoliti nikom od njih da odjaše sa zlatom u bisagama.

– Oni se nadaju da će ih armija zaštititi, Holideje.

– Moraš ih ubediti da je ova stvar u njihovim rukama, Martine! Inače, ako to ne uspe, mi ćemo završiti na brdu čizama u Heleni, a naši grobovi zarašće u korov i niko nikada neće proliti suzu nad njima.

Holidej se naslonio na zid kolibe koja je bila sagrađena od neotesanih balvana. Čuo je neke glasove unutra.

Zečja šapa Martin i Ted Dajson zauzeli su položaj pored otvorenih prozora držeći u rukama svoje sačmarice.

Klimnuli su glavom svi u znak da su se sporazumeli.

Dok je udahnuo vazduh i zatim je svom snagom poleteo prema vratima kolibe.

Istog trenutka Martin i Dajson su naslonili cevi pušaka na prozore drvene građevine.

Vrata su popustila i otvorila se s treskom. Dok je čuo zveckanje stakla. Ušao je unutra.

Tri čoveka koji su sedeli za jednim stolom sada su skočili kao opareni. Jedan od njih je potegao revolver.

Prasnu pucanj.

Bandit je posrnuo nazad i oborio na zemlju svoga drugara.

Dok je pogodio trećeg čoveka u ruku. Momak riknu kao da ga je zmija ujela. Posrnuo je unazad.

– Ne mičite se! – ciknu Martin.

– Ako ne budete slušali napunićemo vas olovom do guše.

Dajson je ušao za Dokom u kolibu.

Bandit koji je ležao na podu potegao je revolver. Ali istog trenutka oglasila se Martinova puška i bandit je bio nesposoban da bilo šta više učini.

Dvojica bandita koje su pogodile kugle Martina i Dajsona više nisu bili među živima. Treći nitkov bio je bled kao krpa. Pritiskao je svojom levom rukom ranu na desnoj ruci koja je krvarila.

Martin Zečja šapa je ušao u kolibu.

– Obesićemo ovog momka! – režao je on ljutito. – Sigurno je on jedan od bandita koji su ubili vojnike.

Čovek se namršti.

Eilot mu je prišao brzo i uperio cev svog revolvera u njegovu bradu.

– Koliko si vojnika ubio svojim nožem? – frknu on.

– Nijednog, sto mu gromova! – dah-tao je ranjeni čovek. – Ja i ne znam o čemu ti govoriš.

– Hej, momče! Uzmi se u pamet. Nećeš valjda da kažeš da ne znaš kakva su to kola koja se nalaze tamo u šupi i šta se u njima nalazi?

Holidej je stao između kopača zlata i ranjenog čoveka. On okrenu cev svoje sačmarice u stranu.

– Ko ti je gazda? – upita on grubo.

– Tajson – odvrati čovek tihim glasom. – Šta će biti sa tom robom?

– Tajson će sačekati da preko svega zaraste malo trave, a onda će te stvari odneti u Helenu.

– Da li je Tajson šef „Helena bande”? – upita Dok. Ranjeni čovek odmahnuo je glavom.

– Tajson samo izvršava naređenja – promrmlja on. – Naš udeo u plenu je proketo mali. Tajson tvrdi da najveći deo mora da preda gazdi.

– Pa ko je onda gazda?

Ranjeni čovek je slegao ramenima.

– Ne znam – odgovori on. – To niko ne zna. Ja sam ga video samo jednom. Nosio je masku na licu.

– Da nije to jedan vitak čovek srednjeg rasta?

Bandit je razrogačio oči. Udahnuo je vazduh i kao klada pao na zemlju.

Nešto čudno se događa, pomisli Dok. I nije se prevario. Istog trenutka prasnuo je pucanj. Dok se bacio u stranu. Njegov revolver koji je munjevito izvadio iz futrole zagrmio je kao top. Cev je bila uperena prema vratima kolibe gde je stajao neki dežmekast, snažan čovek. Njegov revolver je bio đavolski precizno uperen u Dokovu glavu. Međutim, Dok je bio brži i opasna pucaljka je sada ispala iz ruke snažnog čoveka kao da je dečja igračka. Dajson je promolio glavu kroz vrata i zatim oprezno izašao napolje.

Nije primetio ništa sumnjivo. Izgleda da je taj dežmekasti džin od čoveka bio sam.

Dok se osvrnuo unaokolo. Opsovao je glasno kada je ugledao kako se bandit koga je on ranio muči. Na njegovim grudima se širila crvena mrlja.

Martin je odjednom kriknuo. Stajao je na vratima i primetio je nešto zapanjujuće.

Dok se okrenuo prema njemu.

– Poručnik Hornbeker! – promrmlja stari kopač zlata. – Meni se čini da je banda uspela da prodre u tvrđavu tajno i da je niko ne primeti baš zaslužujući njemu, a da isto tako nestane kao da je u zemlju propala. Nema drugog objašnjenja, dragi

moji, jer to je bio težak tovar i nije se mogao tako lako odneti.

Dok je razmišljao. Nikako nije mogao da poveže sve konce. Da li se poručnik pojavio ovde da uradi nešto posebno ili je pak navratio samo slučajno?

U ovo drugo nije verovao. Nešto se ipak zakuvalo! Zašto se poručnik tako iznenada pojavio? Pretpostavljao je da je to zbog toga što se Mek Valas sigurno raspričao o svemu kada je došao u Fort Misulu. Poručnik je sigurno bio obavešten o svemu.

Dok je pogledao u Martina i Dajsona. – Idem da vam dovedem konje – reče on ozbiljno. – Postarajte se da mrtvi ljudi budu negde sahranjeni. Zatim ćemo natovariti saonice i odvešćemo ih u Helenu.

Nije sačekao njihov odgovor. Izašao je iz kolibe i uputio se niz obro-nak gde su se nalazili konji.

* * *

Dospeli su saonicama do stare staze. Svako od njih upravljao je saonicama sa dva konja. Svoje konje bili su vezali za zadnji deo saonica.

Dva sata posle ponoći stigli su u Helena dolinu koja je ličila na levak.

U sjaju mesečine ugledali su pose-de sa niskim kućicama. U gradu je gorelo još samo nekoliko lampi.

Zečja šapa Martin poterao je svoga konja prema posedima. Dok je hteo

da sazna šta se u međuvremenu dogodilo pre nego što se uputi u grad.

Posle sat vremena Martin i Bodver su se pojavili. Dok se obradovao što su se kopači zlata vratili živi i u „jednom komadu”.

Bodver se nije iznenadio kada je ugledao dobro natovarena kola. Skočio je na zadnji deo vozila i krenuo s njima dalje.

Čekalo ih je tridesetak ljudi. Prema gradu su stajali stražari kako bi obavestili kopače zlata ako se pojave Tajsonovi banditi.

Saonice su skliznule prema ulazu u jedan uzani kanjon. Kopači zlata su izbrisali tragove. A zatim su se srela sa ljudima u kolibi Bodvera koji je imao najveći posed u predelu.

Dok je već bio saznao da su Tajson i Bakster proglasili novog šerifa grada Helene. Naravno da su banditi bili oslobođeni i da su mogli da istrče iz zatvora.

Dok je saznao i razlog zašto se toliko kopača zlata odjednom okupilo ovde na jednom mestu.

Trent Tajson je juče drastično povećao cene u svom dućanu. Skoro dvostruko! Kopači zlata nisu ništa kupili. Ali je on znao da treba da pričekava. Jer, zalihe koje imaju ti ljudi neće trajati dugo i moraću da zavuku ruke u svoje džepove.

I nije se prevario.

Šestorica snažnih momaka se već istog dana popodne jednim kolima uputila u Grantsdejl radi nabavke

zaliha. Međutim, ti ljudi nisu odmakli ni dve milje kada su prasnuli pucnji.

Neko im je iz zasede ustrelio konje.

Ništa im drugo nije preostalo nego da se pešice vrate natrag u naselje.

Šerifova kancelarija bila je izgorela do temelja. Banditi se nisu potrudili da sakriju Betin leš. Doku se digla kosa na glavi kada je čuo da su tu lepu devojkicu pretvorili u pepeo.

– Džozef sada „čuči” u kancelariji koja prevozi putnike – reče Bodver. – Za Martinom i tobom raspisane su poternice i onaj ko ih uhvati dobiće hiljadu dolara.

– Da li je Džozef sam? -upita Dok promuklim glasom.

– Nije. On ima i pomoćnike. To su Tajsonovi ljudi: Hauard Kejn, za koga kažu da je ubica i za kojim je raspisana poternica u Juti i Koloradu. A Ajk Vebster i Vil Ratlidž nisu nimalo bolji od njega. Ratlidž je bio taj koji je ubacio dinamit u tvoju kancelariju.

Dok je bio umoran. Malo je imao vremena zadnjih dana da se ispava. Ali, znao je da sada nije vreme za spavanje. Morali su nešto da urade. Ako Tajson i Bakster primete da se rudari ujedinjuju i pokušavaju da se slože, onda će biti opasno. Njih bi trebalo u tom slučaju rasterati oružjem. Neka beže kao uplašeni zečevi na razne strane sveta. Ukoliko uspeju da iz igre izbace Džozefa i njegove

pomoćnike, Tajson i Bakster više ne bi mogli da se pozivaju na zakon.

Dok je razgovarao sa Bodverom i Martinom.

Kopači zlata su se međusobno dogovarali. Objašnjavano im je da im je jedina šansa da u proleće dobiju svoje zlato ako se bore na Dokovoj strani, a Tajsona i Bakstera pošalju u pakao.

Dva sata pre svitanja, ispred koliba su se pojavile neke senke. Bilo ih je mnogo. Izgleda da su to senke ljudi koji su krenuli prema gradu.

U kancelariji Overlanda Ajk Webster je bacio nekoliko drvenih cepanica na vatru i zevnuo.

Laki je ležao na jednoj klupi i hrkao.

Nijedan od četvorice momaka nije ni slutio šta se dešava unaokolo. Oni su svi nosili metalne zvezde na jaknama i mislili su da su dorasli zadatku koji im je poveren.

Nebo se naoblačilo. Vetar je počeo da duva i hladnoća je štipala Dokove obraze. Sneg je ponovo počeo da pada.

On je pogledao prema prodavnici Trenta Tajsona na drugoj strani.

Kuća je bila mračna.

Izgleda da ni Tajson niti pak Bakster nisu računali na to da će se Dok vratiti. Njih dvojica nalazili su se u salunu "Kod obešenog".

Na suprotnoj strani ulice nalazila se jedna crna rupa koja je ostala posle vatre. Helena je mogla biti sreć-

na što su ljudi uspeali da ugase vatru pre nego što je zahvatila kuće koje su se nalazile unaokolo.

U kancelariji Overlanda tinjala je neka slaba svetlost.

Dok je klimnuo glavom prema Martinu.

Kopač zlata se iscerio pre nego što se popeo uz stepenice.

Dok je nestao u prolazu prema dvorištu. Na sve strane video je senke kopača zlata koji su opkolili kuću.

Lejton Bodver je stajao ispred ulaza u zgradu. On je svojim nožem otvorio vrata i gurnuo ih u stranu.

U tamni uski hodnik prvi je ušao Dok. Bodver je pošao za njim i brzo zatvorio vrata.

Prolazili su pored zida pipajući rukama.

Međutim, Doku se učinilo da je čuo neki neobičan zvuk. Morao je da dobro napregne uši pre nego što je uspeo da razazna da to neki čovek hrče.

Onda se začuše glasovi. Jedna vrata su se s treskom zatvorila.

Dok je primetio neki zračak svetlosti na kraju hodnika. Prišunjaio se tamo.

Martin Zečja šapa rekao je glasno.

– Sada, kada više nema Doka posed „Velika jabuka” mora ponovo biti moj, Džozefe. Ti sada nosiš zvezdu na grudima i tvoja je dužnost, sto mu gromova, da zašitiš moje vlasništvo od Bakstera.

Neko se pakosno nasmejavao.

– Stari prede kao mačka – začuo se promukli glas. – A šta bi ti rekao na to kada bi mi odlučili da ti pre-režemo grkljan, Martine? Bolje ti je da se nikad više ne vratiš u Helenu, jer to se ne bi dopalo ni Tajsonu niti Baksteru.

Stari kopač zlata obrisao je rukom čelo.

– Vi ste obični razbojnici! – zareža on ljutito.

– Hej, Martine! – viknu Laki. – Pa ti si zaboravio onu najvažniju stvar. Ti govoriš sa zakonom, čoveče!

– Dobar zakon – reče Martin. – Ali, da li se neko drži toga što u njemu piše?

Dok je malo otvorio vrata. Tiho da niko ne čuje.

Video je leđa Lakija Džozefa koji je stajao pored pisaćeg stola. A pored peći je stajao neki vitki čovek koga je Dok već jednom video. Da, video ga je ispred Tajsonove prodavnice. Nema sumnje, to mora da je ubica Hauard Kejn!

Ajk Vebster i Vil Ratlidž povukli su se levo i desno od Martina.

Ratlidž je držao nož u rukama i njegov vrh đavolski opasno je bio upe-ren prema vratu kopača zlata.

Tog trenutka se otvoriše vrata.

Vebster i Ratlidž se okrenuše mu-njevito na drugu stranu.

Dok je primetio kako je Laki pote-gao svoje oružje. Kejn nije ni prstom mrdnuo. Samo se na njegovim usna-ma pojavio podrugljiv osmeh kada je

ugledao Dajsona koji je ušao u kan-celariju,

– Koliko dugo treba da te čekam, Zečja šapo! – zabrunda on ljutito.

Dok je odgurnuo vrata. Krenuo je korak napred kako bi oslobodio pro-stor Bodveru da uđe u kancelariju.

Hauard Kejn je bio prvi koji ju je ot-krio. Trgao se kao da ga je zmija uje-la. Ipak, kada je primetio da je cev sačmarice bila uperena u njega po-digao je ruke uvis. Nije imao nameru da pokuša da potegne revolver.

Martin je brzo skočio u stranu kako bi izbegao daljinu na kojoj bi Ra-tlidžov nož mogao da ga sustigne.

– Za tebe je bolje, da se ne krećeš i da ne činiš neke suvišne pokrete! – doviknu Dok oštrim glasom.

Snažni čovek kao da se predomi-šljao. Iz njegovih očiju su sevale munje.

– Šta ti tu trabunjaš, Holideje! – fr-knu on. – Ti nemaš nikakve šanse protiv Tajsona!

Dok sleže ramenima.

– Sačekajmo ipak da vidimo šta će se dogoditi do kraja, Džozefe – reče on mirnim glasom. – Banda u Hele-ni sada već ima četiri člana manje. Sada je red na vas da pucate.

Kejn se iscerio.

– Mi nemamo nikakve veze sa „He-lena bandom” – reče on. – Isto tako nemamo nikakve veze sa Tajsonom. Ili pak, ti misliš drukčije, Holideje?

Dok je povukao oba oroza sačmarice nazad. Škljocanje se moralo čuti daleko.

Hauard Kejn sleže ramenima. Izvukao je svoj revolver iz futrole polako i oprezno i pustio ga da padne na pod. Ostali su učinili isto što i on.

Dok prostreli pogledom ubicu Kejna.

– Tajson nije tako mnogo povećao cene, Kejne – reče on. – Veruj mi da mi nisu potrebni nikakvi dokazi da vas uverim u to da više neće postojati „Helena banda” ako obesite Tajsona i Bakstera.

Hauard Kejn je prestao da se ceri. Njegovo usko lice kao da se još više suzilo.

A i ostali ljudi su prebledeli. Kada je nekoliko kopača zlata ušlo unutra u kancelariju bilo im je jasno da nisu daleko od užeta.

* * *

Dok nije ni stigao do vrata kada je napolju u glavnoj ulici prasnuo pucanj. Požurio je da vidi šta se to tamo dogodilo.

Snežne pahuljice kao da su pokrile nebo belim zastorom.

Levo od njega sevala je vatra iz pušćanih cevi.

– Zgrabićemo tog đavolskog Tajsona i obesićemo ga! – viknuo je neko.

Dok opsova. Neko se izgleda nije držao uputstava koja su data i hteo

je da izigrava junaka koji će bandu u Heleni spraviti sa zemljom.

Dokovi ljudi su potrčali prema Tajsonovoj prodavnici. Prozori se otvoriše i iz njih suknu vatra.

– Bežite u zaklon! – viknu Dok. Sagnuo se i potrčao pored zida.

Ubrzo se našao u prolazu između Overlanda i prodavnice. Čuo je neke glasove.

Oprezno je prišao uglu prodavnice.

Nekoliko muškaraca izašlo je iz kuće kroz zadnja vrata. Među njima je Dok prepoznao i Tajsona.

– Zašto nema šerifa? – upita jedan od njih. – A ni Kejn se nije pojavio.

Ispred prodavnice se čulo neko krckanje.

– Dalje odavde! – naredi Tajson.

Dok je razmišljao o tome da li da se upusti u borbu s tim razbojnicima.

Istog trenutka odjeknuše pucnji. Bilo mu je jasno da su ispaljeni u prostorijama Overlanda.

Bacio se nazad i potrčao kroz prolaz.

Neki kopač zlata je na ulici pucao na njega. Kugla ga zamalo nije pogodila.

– Zaboga, pa ja sam Dok! – riknu on. – Prestanite već da pucate na sve strane kao neki ludaci! Opkolite salun. Tajson je pobegao iz te kuće.

Jedan deo kopača zlata je poslušao Doka. Istrčali su na glavnu ulicu i pridružili se ostalima koje su predvodili Martin i Bodver. Imali su nameru da napadnu salun.

Ipak, desilo se nešto drugo.

Ispred šerifove kancelarije odjednom je posrnuo Bodver. Njegovo lice prekrila je krv. Gledao je u Doka.

– Hauard Kejn... – uspeo je da kaže slabašnim glasom

Doku je bilo potrebno da samo jednom skoči i već se našao u kancelariji.

U svetlosti kerozinske lampe koja se ljuljala ugledao je kako Vil Ratlidž drži Martina za kosu i kako je zamahnuo da ga ubode nožem.

Dok je pucao.

Kugla iz njegovog kolta pogodila je bradatog ubicu. Ratlidž je pao.

Kejn, Džozef i Vebster pobegli su kroz uski prolaz. Samo je Ted Dajson ležao pored pisaćeg stola. Bio je onesvešćen. Ali, uskoro se probudio. Drmao je glavom.

Martin se oslobodio stiska Ratlidža.

Ubica je već bio mrtav čovek.

Dok se namrštiio i pogledao u njega. On je ubio Beti. Taj stvor u ljudskom obliku koji nije imao srca.

Napolju na glavnoj ulici se nešto dešavalo. Kopači zlata su vikali.

Martin i Dok su pomogli Dajsonu da ustane. Zatim su ga odvukli u predvorje gde je Bodver bio na straži. Bradati kopač zlata pokušavao je da rukavom zbriše krv sa lica. Nije mu bilo lako. Rana na njegovom čelu je i dalje krvarila.

Dok je pretrčao na suprotnu stranu do Tajsonove prodavnice.

Kopači zlata su bili prodrli unutra i vukli zalihe robe za sobom. Jedan od njih nije mogao da sačeka i bacio je baklju između polica.

Suknuo je plamen i uskoro je prodavnica gorela.

Frkćući besno kopači zlata istrčali su na ulicu.

Iz ostalih kuća istrčali su stanovnici Helene.

Dok su kopači hitali prema Bakstеровom salunu, ostali ljudi su pokušavali da ugase požar. Jer, sve kuće u Heleni su bile sagrađene od drveta. Ako se vatra proširi onda će to za grad biti prava buktinja.

Bodver se teturao ulicom. Gledao je u Doka razrogačenih očiju.

– Niko ih sada ne može zadržati – promrmlja on.

Dok se namršti.

Kopači zlata znali su jako dobro da ih Tajson i Bakster iskorišćavaju. Mnogi od njih poginuli su prilikom oružanog obračuna sa Tajsonovim revolverašima, a ostalima se izgubio svaki trag.

Sada su se najzad složili i bili su čvrsto rešeni da uhvate „aždaju za glavu”. Da se obračunaju sa „Helena bandom”.

Bodver je isto tako to znao. Teškim koracima išao je on pored Doka glavnom ulicom.

Iza njih su stanovnici Helene napravili dug red i dodavali posude sa vodom jedan drugom. Plamen je već

bio zahvatio i prednji deo Tajsonove prodavnice.

Dok se nadao da će sneg početi da pada i da će tako okolne kuće biti pošteđene od toga da nestanu u plamenu.

* * *

Kopači zlata su zauzeli busije u kućama ispred saluna "Kod obešenog". Glavnom ulicom odjekivali su pucnji iz revolvera i pušaka. Dim baruta dizao se uvis i sa snežnim pahuljicama stvarao neku vrstu zavesu kroz koju se ništa nije moglo videti.

Iz saluna se začuo prodoran glas. Za trenutak je prestala pucnjava.

– Pustite devojke napolje! – riknuo je Trent Tajson. Kopači zlata su se dogovarali. Ubrzo se čuo Bodverov glas.

– Neka one izađu, Tajsone! Ali, ako se pojavi neko od vas mi ćemo ga upucati kao zeca!

Kroz zavesu gustih pahuljica ispred saluna na suprotnoj strani moglo se ipak raspoznati dvanaestak likova. Bile su to devojke koje su radile u Baksterovom burdelju. Na njih je padala crvena svetlost fenjera.

Polako su krenule prema prodavnici koja je gorela.

Dok se zagledao u njih.

Među njima je bila i Monika Bakster.

Na uglu saluna prihvatili su ih kopači zlata.

Dok se sagnuo i prešao na drugu stranu.

Ubrzo se našao ispred „Overlanda”. Gledao je u devojke.

Monika Bakster nije bila među njima.

Postojala je samo jedna mogućnost. Ona je nestala u prolazu između dvorišta saluna i susedne zgrade.

Dok je krenuo kroz prolaz.

Bilo mu je potrebno samo nekoliko dugih koraka i prolaz je ostao iza njegovih leđa.

Ugledao je Moniku kako ulazi u štalu.

U dvorištu nije bilo kopača zlata. Niko nije poslušao ono što im je savetovao Dok, da opkole salun. Jer, nijedan kopač nije verovao u to da će Tajson i Bakster pokušati da beže.

Dok je potrčao preko dvorišta.

Čuo je neki krik. Zatim padoše pucnji.

Dok skoči u stranu. Bacio se na zemlju i prevrnuo se nekoliko puta.

Uz svetlost jednog lošeg fenjera ugledao je Moniku Bakster. Držala je revolver u ruci i pucala na njega.

Opasne kugle ga zamalo nisu pogodile.

Crni Linkoln pojavio se iza nje i gurnuo joj ruku niže.

Monika Bakster besno ciknu.

Dok skoči. Samo nekoliko dugačkih koraka i on je već bio pored nje. Uzeo joj je revolver.

Zgrčenim prstima htela je da mu ogrebe lice, ali je Dok to izbegao.

Okrenula se prema crncu.

– Ovo ćeš mi platiti, garavi! – frknu ona ljutito. Linkoln se povukao nazad.

Dok je uhvatio ruke Monike Bakster i povukao ih na njena leđa. Vezao ih je jednim kožnim kaišem koji je visio na čiviluku. Zatim ju je gurnuo u jednu gomilu slame.

– Pazi na nju, Linkolne! – reče on strogim glasom. Okrenuo se nazad, za trenutak zastao na vratima, a zatim požurio preko dvorišta. Prošao je kroz prolaz i brzo izašao na ulicu.

Na sve strane praskali su pucnji.

Pored prodavnice koja je gorela. Dok je prešao na drugu stranu ulice. Pojurio je natrag prema salunu.

Čuo je urlikanje. Očigledno su neki banditi pokušavali da pobegnu.

Dok je stegao usne kada je stigao do Bodvera.

Šest ljudi ležalo je u snegu ispred saluna. Plamen iz prodavnice ih je osvetljavao.

Za trenutak su se čuli samo pojedinačni pucnji.

– Tako ćete se provesti svi vi, Tajsoni! – riknu neki kopač zlata.

– Moramo opkoliti salun! – reče Dok. Bodver ga je gledao razrogačenih očiju.

– Nazad tamo u dvorištu nema nikoga, zar ne? – upita on.

Dok odmahnu glavom.

Bodver je skočio. Trgao se kao da ga je zmija ujela. I pred očima Doka se stvorila magla. Kao da je kopača

zlata počela da drma neka nevidljiva sila. Dok ga je odmah spustio na zemlju.

– Jesi li upucan? – upita on i namršti se. Bodver je stegao zube.

– Metak me je samo okrznuo, Dok – rekao je on slabim glasom. – Dođavola.

Gledao je nekud u daljinu.

Dok je okrenuo glavu.

Ugledao je kola koja su ljudi gurali niz ulicu. Iza njih su išli kopači zlata.

Nešto prolete kroz vazduh i sevnu vatra.

U salunu neki ljudi kriknuše.

A onda je sve glasove nadjačala eksplozija. Plamen je uskoro zahvatio prednji deo zgrade saluna. Sada je cela zgrada bila obavijena dimom.

Dok skoči. Pretrčao je preko ulice.

Njemu je bilo jasno da Tajson i Bakster ovog trenutka znaju da su u klopci. Sigurno će pokušati da se nekako izvuku i da uhvate maglu.

Na uglu dvorišta bacio se na zemlju. Prema njemu je letela prava kiša metaka.

Ljudi u debelim jaknama izvodili su iz štale osedlane konje.

U sedlu jednog belog konja sedela je žena. Dok je to odmah primetio uprkos tome što je bila umotana u debelu jaknu i njena glava pokrivena kapuljačom, Dok je prepoznao to lice.

To je bila Monika Bakster. Mora da su je ti momci oslobodili.

Trent Tajson je izdavao naređenja ljudima.

Vinuli su se u sedla. Konji su frktali.

Odjeknula je još jedna eksplozija. Tlo je zadrhtalo.

Ljudi su poterali konje.

Dok je dobro video kako su hteli da nestanu kroz jednu kapiju u drvenoj ogradi.

Podigao je cev sačmarice uvis.

Baš tog trenutka primetio je Roberta Bakstera kako izlazi iz saluna na zadnja vrata. Jedan čovek je držao za uzde osedlanog konja za njega.

Dok skoči. Potrčao je prema Baksteru.

Čovek na kapiji štale je primetio Doka. Ostavio je uzde Baksterovog konja i poterao svog sopstvenog konja.

Robert Bakster se okrenuo nazad. Bio je ljut kao ris. Odmah je prepoznao Doka i izvadio revolver.

Dok je munjevito skočio prema njemu i povukao ga sa sobom na zemlju.

Prasnu pucanj.

Dok je osetio kako je Bakster zadrhtao. A sledećeg trenutka na njegovu glavu kao da se sručio ogroman čekić. Noge su ga izdale. Pao je.

Kao kroz neki crveni veo ispred njega se pojavilo lepo lice Monike Bakster. Da li mu se to samo učinilo ili je to ipak bila stvarnost?

Uspeo je da se pribere. Podigao je sačmaricu i nasumice opalio.

Puška ga je ponovo srušila na zemlju.

Od jahača više nije bilo ništa. Kao da su u zemlju propali! Ili je pak on ovog puta napravio dosta grešaka.

Tamo negde u gradu i dalje se pucalo. Do Dokovih ušiju dopirali su glasovi koji nisu ličili na prijateljsko ubeđivanje.

Nadao se da je kopačima zlata uspeo da zaustave Tajsona i njegove bandite.

Nekako je uspeo da ustane.

Pogledao je u Roberta Bakstera. Odmah mu je bilo jasno. Taj čovek je otputovao na onaj svet.

Dok je osetio kako krv curi sa njegovog čela niz obraze. Nije mario za to.

Posrtao je dok je uspeo da stigne do ulice i video kako kopači zlata napadaju salun.

Pucalo je drvo. Jedna boca je proletela kroz prozor i pala na ulicu.

Galama kopača zlata na glavnoj ulici je prestala.

Dok je ugledao Martina i Dajsona ispred saluna. Prema njihovim namrštenim licima je odmah video da nešto nije dobro.

– Nismo mogli da ih zadržimo, Dok – reče Martin. – Polomili su sve što se lomiti moglo.

Dok Holidej je ušao s njima u salun.

Kopači su besno bacali na sve strane ono što im je došlo do ruke. Nije ostala skoro nijedna stolica.

Dok izvadi revolver. Uputio je jedan metak u tavanicu.

– Bakster je sada mrtav čovek! – viknu on kad je nastala tišina. – Nema potrebe da njegov salun pretvorite u ruševinu. Uložite vaš novac i pokušajte da salun vodite vi. U tom slučaju nećete morati da plaćate neku preteranu cenu za viski.

Mumlanje kopača zlata je prestalo. Pogledali su jedan u drugoga i bučno raspravljali.

Dok se probio do stepenica koje su vodile na gornji sprat. Tražio je kancelariju Roberta Bakstera.

Sef se nalazio nedirnut u uglu. Verovatno se vlasnik saluna odrekao svoga bogatstva i postarao se samo za to da nekako spasi svoju glavu. Ostalo mu nije bilo važno.

Dok je prišao pisaćem stolu i izvukao jednu fioku. Ništa. Izvukao je i drugu i u njoj našao jedan mali ključ. Probao je i on je bio baš za sef.

Na vratima se pojaviše Bodver i Martin.

Dok je otvorio vrata trezora.

Unutra se nalazilo nekoliko papira i nešto dolara. Bilo je jasno da je to malo u odnosu na ono što je Dok očekivao. Kao gazda „Helena bande” Bakster bi morao imati daleko veće zalihe u sefu.

Dok je pomislio na Moniku Bakster. Možda je ona odnela veću sumu novca.

Ustao je i prošao pored kopača zlata. Ušao je u hodnik i uputio se u sobu Monike Bakster.

I tu se nalazio jedan sef. Bio je otvoren i prazan.

Dok se okrenuo unaokolo i razgledao šta se tu sve nalazilo. Otvorio je okrugli poklopac i zviznuo.

Šta to sada treba da znači?

Iza njega su se začuli koraci.

Stavio je pušku u stranu i sagnuo se.

Maska se nalazila tu pred njim.

Doku je pala magla sa očiju. On je odmah pomislio na reči Roda Krejmera. A nije zaboravio ni poslednje reči koje je izgovorio Ned Preston.

– „Bakster”...

Izgleda da oni nisu mislili na Roberta Bakstera, već na Moniku Bakster!

– Šta bi to trebalo da znači, Dok? – upita Bodver. Uzeo je crnu masku u svoje ruke.

Dok mu ništa nije odgovorio. Okrenuo se na drugu stranu i izašao iz sobe Monike Bakster.

Galama u salunu je prestala. Kopači zlata su se spremali da krenu u svoje kućice.

Dok je ćutke prošao pored njih, a zatim se uputio preko oštećenog pločnika na glavnu ulicu.

Stanovnici grada uspeali su da zaustave požar. Zahvaljujući snegu koji je neprestano padao vatra se nije dalje širila. Jedino je u prodavnici ponešto dogorevalo.

Dok je napregnuo oči da vidi ko su ti jahači koji se približavaju.

Da, to su ipak vojnici!

Sačekao je na ulici dok su jahači zaustavili konje ispred njega.

Lice poručnika Henrija Lamara kao da se pretvorilo u neku ledenu figuru.

Malkolm Mek Valas koji je jahao pored njega nije izgledao nimalo bolje. Advokat je bacio pogled na srušenu i izgorelu kuću Trenta Tajsona, a zatim je video da je oštećena i spoljna strana saluna.

– Dođavola, šta se ovde dogodilo? – upita on.

* * *

Sedeli su u Mek Valasovoj kancelariji jedan naspram drugog.

U Heleni je zavladao mir. Samo se iz saluna „Kod obešenog” ponekad čula galama. To su kopači zlata slavili svoju pobedu nad „Helena bandom”.

Ipak, zaboravili su da im je Trent Tajson pobjegao.

Dok saznao da je umaklo samo tri jahača. Ostali su pali od olova kopača zlata.

Pošto Monika nije bila među mrtvima, mora da je uspela da pobjegne sa Tajsonom.

Poručnik Lamar je u međuvremenu sa svojim vojnicima odjahao do poseada kopača zlata da doveze saonice sa namirnicama iz Fort Misule.

Vatra u peći je gorela i u sobi je bilo sve toplije. Ipak, Dok i Mek Valas nisu skidali svoje debele jakne.

– Kako ste uspjeli da nagovorite poručnika da sa vama ponovo dojaše u Helenu sa svojim momcima? – upita Dok.

Mek Valas se osmehnu. Gledao je u Dokovo čelo koje je bilo povezano zavojem. Zavoj sada više nije bio beo. Bio je crven od krvi.

Doka više rana nije bolela. Zrno nije polomilo nijednu kost.

– Poslao sam telegram u Gold Hil, Dok – odgovorio je advokat. – Tamo se u međuvremenu dogodilo nešto interesantno.

Prestao je da govori i gledao u Doka.

– Da li se radi o Moniki Bakster? – upitao je Dok. Mek Valas je razrogačio oči.

– Kako vam je palo tako nešto na pamet?

– Monika Bakster je šef „Helena bande” – odgovori Dok – Preston nije mislio na Roberta Bakstera kada vam je pomenuo to ime nego na svoju sestru.

Mek Valas klirhnu glavom.

– Nisam mislio da ćete to otkriti, Dok. Monika Bakster se donedavno zvala drukčije. Njeno ime je bilo Monika Marfi i u Kansas Sitiju su je znali kao Karabin Monika. Bila je ozloglašena. Sa jednom bandom glavoseča uputila se u Sent Luis. Tamo su sredili njene drugare i ona je ne-

stala bez traga i glasa. Kao da se nikad nije pojavila tamo. Jednostavno je nestala.

Dok mahnu glavom.

Sve je bilo onako kako je on i pretpostavio.

Već onda kada ju je prvi put sreo nešto mu je bilo sumnjivo. Njeno ponašanje nije bilo normalno za ženu koju su hteli da siluju trojica nitkova.

Pomislio je na časove intime koje je proveo sa Monikom Bakster. Onda je ona bila samo žena. Ništa drugo. Dozvolila mu je sve. Možda je i tada slutila o tome zašto je on došao u Helenu?

Ime koje je Monika sebi prikačila u Kansas Sitiju govorilo je mnogo.

Karabin Monika!

Znači li to da je ona mogla da komanduje nekom čoveku koji drži u rukama karabin?

Pucnji sa krova su to pokazali. Ned Preston, šerif Džejms Hant i ove noći njen rođeni brat izgubili su živote od metaka potajnog ubice. Samo je Dok imao sreće da ga smrtonosni hici mimoiđu.

Možda je njega namerno poštedela?

– Šta ćete sada uraditi, Dok? – upita Mek Valas. – Sneg još uvek pada. Teško da bi se mogli otkriti tragovi. Tajson i Monika su sigurno pokušali da se probiju prema jugu. Ako ih vide, sigurno će ih prepoznati. A vi, Dok, vi ste odradili svoj zadatak. Rasturili ste tu prokletu „Helena bandu“.

Dok se namršti.

– Nije stigla osveta za smrt Prestona – reče on. – Isto tako ne i za ubistvo šerifa Hanta.

Mek Valas podiže obrve.

– Znači, vi hoćete da sledite tragove Monike Bakster? – upitao je on.

Dok je samo klimnuo glavom. Nije rekao ništa. Ali, bio je siguran u kom pravcu su krenuli Tajson i Monika Bakster. Zadnji deo svoga zadatka hteo je sam lično da izvrši.

Ustao je i stavio kapu na glavu.

– Vратиću se kad zora zarudi, Mek Valase – reče on. – Dovešću sa sobom Moniku Bakster.

Nije sačekao šta će advokat kazati. Otvorio je vrata i izašao na ulicu.

Hladan vetar je duvao. Podigao je kragu svoje jakne. Bilo bi bolje da se sada nalazi pored neke tople peći. Ipak, setio se toga da je Monika Bakster dvaput pokušala da ga upuca.

Bodver je čekao ispred saluna. Taj stari kopač zlata hteo je da krene s njim kada je čuo da Dok polazi u poteru za Tajsonom.

Koračali su jedan pored drugog dok su išli prema štali.

Dok je Dok sedlao svoga Miga, Bodver je doneo krzneni kaput i rukavice. S njim je koračao i Martin. On je nosio cipele za снег. Nisu razgovarali.

Dok je obukao krzneni kaput i navukao čizme. Poterao je konja uz glavnu ulicu i ubrzo ga kopači zlata nisu videli.

* * *

Vetar je prestao da duva. Međutim, to ne mora da znači da će vreme da promeni svoju ćud.

Njegov konj je hrabro koračao kroz duboki sneg.

Tragovi saonica su se sada izgubili. Pokrio ih je sneg. Đavolski težak zadatak.

Dok je uhvatio desnom rukom svoju levu stranu gde mu se nalazilo srce. Šta da radi ako su Tajson, Monika Bakster i treći čovek odjahali u nekom drugom pravcu, a ne prema kolibi u Ros Forku?

Možda da se vrati u Grantsdejl?

Međutim, Tajson nije znao da su Dok i Martin otkrili armijska kola i da su robu iz njih saonicama preneli u Helenu.

Možda su mislili da se sakriju u kolibi i sačekaju neku povoljnu priliku kada će se vratiti u Helenu.

Dok se namrštio. Smetao mu je sneg koji ga je zaslepljivao.

Njegov konj je frknuo. Opomenuo ga je da preti neka opasnost.

Dok se vinuo iz sedla i ubrzo se našao na snegu.

Skoro istog trenutka prasnu pucanj.

Dok se bacio u stranu.

Mig, njegov verni drug, propeo se uvis i pao.

Dok je ležao u snegu i nije ni prstom mrdnuo. Znao je da za svoj život treba da zahvali slučajnosti što ga je konj spasao.

Tamo negde ispred njega mora da je neki čovek čekao u zasedi s namerom da Doka napuni olovom. Bilo je očigledno da su Tajson i Monika računali na to da će neko poći u poteru za njima i da će ih goniti.

Vreme je prolazilo.

Dok još uvek nije želeo da ustane. Repetirao je svoj kolt.

Negde je frknuo neki konj.

Dok je oslušnuo.

Neki jahač zaustavio je svoga konja na dvadesetak jardi ispred njega.

Dok se trgao. Da li da se maši revolvera?

Ne, nikako! Pa to je bio crnoputi Linkoln.

Crnac je bio treći čovek koji je pobegao sa Tajsonom i Monikom Bakster. Linkoln je takođe sigurno prisustovao kada je Monika oslobođena okova.

Dok je primetio kako crni čovek stavlja pušku na rame. Očigledno je želeo da cilja sigurno.

Dokova puška se oglasila prva.

Crnac se povio preko sedla i njegova puška je opalila.

Dok je znao da ga Linkoln ne mrzi. On je samo izvršavao naređenja Monike Bakster i trebalo je da upuca svakog ko krene u poteru za njima.

Krenuo je prema grebenu brda gde ga je u zasedi čekao Linkoln. Popeo se gore. Nadao se da će ugledati kolibu, ali ispred njega se isprečilo neko dugačko brdo.

* * *

Dok je koračao polako. Dobro je što mu je Martin nabavio te čizme za sneg inače bez njih ne bi daleko odmakao.

Sve je teže video ispred sebe. Orientisao se još samo prema pravcu vetra.

Učinilo mu se da je čitavu večnost koračao kroz snežnu belinu. Posrtao je. Zatim je i pao. Učinilo mu se da čuje rzanje nekog konja.

Pred njim se zaista nalazi koliba.

Sačekao je nekoliko trenutaka a zatim ušao u prostoriju. Bila je to štala za konje. Upalio je šibicu i pogledao unaokolo. Dva konja. Jedan od njih je bila omica Monike Bakster.

* * *

Dok je čučnuo pored vrata koja su vodila u kolibu.

Vetar je duvao jako. Ponekad je Dok čuo neke glasove u kolibi, ali nije mogao da razazna o čemu se govori. Oprezno je podigao svoju sačmaricu. Sada je prišao bliže i mogao je da raspozna glasove.

– Hteo sam da te ubijem kada si se dala tom Doku, Monika.

Žena se tiho smejala.

– Nisi bio tako ljut kada sam spavala sa Prestonom – rekla je ona.

– Preston je bio jedan glupi mladić koji je dozvolio da ga ti vučeš za nos – promrmlja Tajson. – Sa Dokom je bilo nešto sasvim drugo. Ti si bila

luda za njim. Samo mi nije jasno zašto ga sada toliko mrziš?

Nije odgovorila ništa.

Dok je malo odgurnuo vrata kolibe. Sada je ustao i ispravio se.

Međutim, život ipak piše svoju priču. Istog trenutka čuo se metalni zvuk oroza nekog revolvera. Tajson se namršti.

– Šta bi to sada trebalo da znači, Monika? – kriknu on – Sto mu gro-mova, sama nikada nećeš krenuti na jug! Znaš da mi odavde treba da se izgubimo. Skloni taj revolver! Otkrili su gde se nalaze armijska kola. Čim prestane da duva taj prokleti vetar oni će se pojaviti ovde. Lamar sa svojim vojnicima.

Monika Bakster se osmehnula.

– Morao bi da uzmeš ogledalo i da pogledaš svoje lice, moj dragi – reče ona. – Moraš shvatiti nešto, Trente. Ja radim ono što se meni dopada. Nemoj ni pomisliti na to da ti možeš da mi naređuješ šta i kako da radim. Je li ti to jasno?

Dok je pomislio na to da je krajnje vreme da krene u akciju. Video je kroz rupu da se u ruci Monike Bakster nalazi revolver, ali ako ta đavolska žena ugleda sačmaricu u njegovim rukama, sigurno neće pritisnuti obarač revolvera.

Gurnuo je nogom vrata.

– Pusti revolver da padne na zemlju, Monika! – rekao je promuklim glasom.

Ona je zakolutala očima i poslušala ono što je Dok rekao. Ta lepa žena zagledala se u zavoj na Dokovom čelu. Njene bujne grudi žustro su se pomerale dok je disala. Zamalo da je ubila tog lepog čoveka u dvorištu saluna.

Tajson se okrenuo i zaklonio svetlost petrolejske lampe.

– Nemoj ništa pokušavati, Tajson! – opomenuo ga je – Nećeš se dobro provesti.

Međutim, revolveraš nije mislio tako. Okrenuo se brzo i zavitlao petrolejsku lampu prema Doku.

Dok se sklonio u stranu. Primetio je da je za to vreme Monika Bakster zgrabila revolver.

Tajson je riknuo i pojurio prema Doku.

Monika Bakster je pucala. Krikнула je kada je videla da je upucala Tajsona.

U kolibi je odjednom bilo svetlo kao na danu. Goreo je ceo jedan zid.

Monika Bakster je plakala. Nije više imala nameru da puca na Doka. Tajson je ležao na podu. Bilo je očigledno da je mrtav.

– Obuci se! – viknuo je Dok. – Moramo se skloniti odavde inače ćemo izgoreti.

Ona je bacila revolver i obukla se. Monika je uzela tašnu.

– Ostavi sada to! – frknu Dok. Izgorećemo, devojko! Vidiš da će uskoro i plamen zahvatiti tvoju kosu.

Izgurao ju je kroz vrata.

– Imaš li nešto čime ćeš pokriti glavu i nešto za noge? – upita Dok.

Polako se vraćala sebi.

Vatra se širila. Dok je video da će i štala uskoro da se zarumeni od plamena.

Drugog izbora nije bilo. Dok je izveo iz štale Tajsonovog konja, a Monika svoju omicu.

Dok je jahao napred. Jednog momenta mu se učinilo da je konj Monike Bakster posrnuo.

Međutim, snežna oluja ju je progutala. Više nije mogao da je spasi od onog najgoreg. Jednostavno je nestala u snežnom vrtlogu. Zauvek!

Poterao je konja dalje, do svog Miga, koji je ostao na jednom od snega i vetra zaklonjenom mestu. Dočekao ga je veselim rzanjem. Pomilovao ga je i vinuo se na njegova leđa.

Dok je jahao i vodio Tajsonovog konja. Razmišljao je kako se tragično završila ova njegova avantura. Bilo je mnogo stradalih. Ali, neko u životu i mora da plati svoje grehove. A Monika Bakster ih je imala mnogo, jako mnogo.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

